

*A
l.
h
e
x
t
h*

Dasif

aneb nevšední příběh z odlehlého světa.

Dasif

aneb nevšední příběh z odlehlého světa

2023

1 – Dasif

„Jak to vypadá dole?“ ozvala se velínem klidná otázka.

„V pohodě,“ zněla odpověď, po níž v místnosti opět zvládlo ticho, rušené jen slabými zvuky řídicích systémů.

Tázající byla kapitánka Gamsirské mobilní geologické jednotky Pirajka s přízviskem Přímojednoostrá. Ovšem vzhledem k tomu, že kromě lehkého bílého trička a šedě pruhatých šortek na sobě neměla nic víc, natož nějaké odznaky, kdekdo cizí by si ji mohl snadno splést se studentkou na jinoplanetární stáži. Kromě velitelských schopností, které ovšem nebyly vidět, tvořila výrazný znak její osoby tmavá klapka, trochu rebelsky zdobená barevným symbolem, jež po pirátském způsobu zakrývala pravé oko. Teď otočila hlavu od velitelských panelů a nepatrným kývnutím pozdravila svou zástupkyni.

Osoba, která dala odpověď, byla provozní náčelnice MGJ jménem Imadačiko. Ta vypadala ještě překvapivěji. Jestliže kapitánka byla na poměry Svazu mladá, její společníci zdobil vzhled černošské školačky. Nad tím by už kdekdo udiveně vrtěl hlavou. Důvod byl přinejmenším prazvláštní. Ve třinácti nivelovaných letech se při školním výletě na Graviabuně dostala do sporu s jedním studentem múziky. Poněkud neuváženě mu vytkla nedostatek hudebního sluchu, za což ji uražený adept hudební magie odměnil lostessem.

To by mohlo zavdat příčinu k meziplanetární roztržce, jenže k veliké úlevě Imadačiko se po kletbě nic nestalo. Tehdy se smála zamračenému „mágovi“ stejně jako spolužačky. Kdo by také věřil na nějaká kouzla!

Jenže pravdu poznala po půl roce: přestala stárnout! To už bylo pozdě na jakékoli oficiální protesty. A i když se to stalo již před patnácti nivelovanými roky, nezdálo se že by síla kouzla nějak vyvanula. Těžko říci, zda to náčelnice považovala za dar anebo

prokletí. Každopádně nyní už asi nikoho nepřekvapí, že v souladu s Gamsirskými zvyklostmi měla jmenný přídomek Jakodítěstojící.

Teď zula těžké boty, odložila silné rukavice, a sedla si na místo prvního důstojníka. Kapitánka se téměř neznatelně pousmála, protože krom zmíněných ochranných pomůcek se náčelnice dnes nezatěžovala žádnou další výstrojí. Vzhledem k tomu, že na geologické jednotce byly jediné dvě živé bytosti, nebylo proč ji napomínat. Tím spíš, že teplota i v klimatizovaném velínu ukazovala 26 stupňů.

Oproti vnějšku to však byla hotová svěží oáza. Kolem se totiž rozkládala vyprahlá krajina, rozpálená jako žhoucí pec. Planeta Dasif, na níž se děj zrovna odehrává, je jeden z mnoha odlehlých a nevlídných světů, o který nemá nikdo zájem, protože tam kromě nepříznivých podmínek nic není.

Tak proč po něm teď jezdí obří geologický průzkumný komplex?

Málokdo totiž věděl, že Dasif už před mnoha lety navštívili Lastakarijci. Jeden z jejich proslulých pansférických strojů se snesl z vařící oblohy, zakousl se do rozpálené skály a v erupcích ohně a lávy zmizel v hloubi kontinentu. Kam, to nikdo nevěděl; tím méně proč vlastně. Ale muselo to být asi dost hluboko, neboť se vynořil na povrch až po třech dnech. Setřásl ze sebe roztavené horniny a zmizel opět ve vesmíru.

Lastakarijci nedělají nic zbytečně, řekli si na Gamsiru, a rozhodli se na Dasif podívat podrobněji. V důsledku toho teď po jeho spáleném povrchu už dvanáctý týden jezdila zmíněná mobilní geologická jednotka a odebírala vzorky z vrtů, aniž kdo tušil, co vlastně má najít.

Byla to nesnadná mise. Dasif trpěl různými neduhy, které z něj činily drsné místo. Především měl excentrickou oběžnou dráhu. Protože mířil do perihelia, ozářená polokoule připomínala pekelnou pec. Prouděním atmosféry ale nebyla ušetřena ani odvrácená strana, která vykazovala ve výkyvech až devadesát stupňů.

Navíc díky slunečnímu větru se Dasif doslova koupal v příboji elektronů, které sytily atmosféru a o něco níže se vybíjely o povrch v podobě neustávajícího deště atmosférických zkratů. Součástí slunečního větru byly i jiné energetické částice, takže všude možné po jednotce byly rozmístěné měřiče záření.

Geologická jednotka se sice snažila těmto jevům čelit, ale přesto se mohlo stát, že by se člověk mimoděk dotkl rukou nějaké rozpálené části konstrukce či vstoupil na vařící podlahový segment. Jak se planetka blížila slunci, posádka postupně minimalizovala oděvy, nicméně boty a rukavice zůstávaly nezbytným ochranným doplňkem.

I když byl kontejnment chránící posádku a vnitřní zařízení důkladně izolován, zaléhaly do něj ozvěny neustálé kanonády blesků, a detektory varovně potikávaly, jak záření občas slabě pronikalo i pod ochranné pancíře.

„Ukaž postup,“ vyzvala Imadačiko svůj ovládací panel. Tak jako kapitánka na sobě neměla žádné viditelné ovládací rozhraní, ale

plocha před ní se rozzářila a zaplnila obrazy a grafy závěrečné fáze demontáže vrtné soupravy, jež probíhala o osm poschodí níže. Komunikaci se strojem obstarávala poslední Gamsirská novinka – komčip, implantovaný přímo v hlavě.

„Už jen deset minut,“ konstatovala, a aniž zvyšovala hlas, dodala: „Dumi, podej mi něco k pití.“

Jak už řečeno, biologické bytosti byly na palubě jednotky jen dvě; ale velely stočlenné posádce robotů i androidů. Jediný z nich, druhý důstojník Dumán, byl přítomen ve velínu. Ochotně vstal, vyndal z ledničky malou orosenou plechovku a podal ji dívence. Nevědět, že je syntetický, nikdo by ho od člověka nerozpoznal; jeho vzhled i pohyby byly naprosto přirozené. Navíc i on měl Gamsirský přídomek, což bylo u stroje hodně nezvyklé. Jeho dodatkové jméno znělo Soběnepodobný, a nutno přiznat, že bylo velmi zvláštním způsobem výstižné.

„Dík.“ Napila se a nabídla kapitánci.

„Ještě sedm vrtů, a máme hotovo,“ podotkla Pirajka, a výrazným značkovačem udělala na stropní konzoli dvanáctou čárku.

„Akorát že si na ně chvíli počkáme...“

„Přestávka jednotce prospěje. Bude čas udělat i to, co jsme zatím odkládaly ve prospěch průzkumu,“ kývla kapitánka.

„Jenže pořád se nenašlo nic zvláštního, že?“

„Celá naše výprava je jen pokus,“ připustila Pirajka. „Ale jestli se něco zajímavého objeví, poznám to.“

„Vím, to už jsi říkala. Ale jak?“

„Inu... tak.“

Imadačiko zavřela oči a učinila lehké gesto rukou. „Promiň. Nechci vyzvídat. Jen udržuji nějakou řeč, aby tu nebylo to děsné ticho.“

Její přání bylo vzápětí vyslyšeno, ale trochu nečekaně. Baaang! Celá geologická jednotka se úplně otřásla, jak do ní udeřil další blesk.

„U Leptona!“ vyjekla Im a úplně nadskočila leknutím.

„No fuj!“ ulevila si Pirajka. „Testy. Trojkové,“ vyzvala ihned svůj panel.

„To byla pořádná pecka,“ kontrolovala také náčelnice své záležitosti. „Dva montéři to odnesli. Reanimovat. Hned,“ vydala příkazy, a roboti, kterým i přes důkladnou izolaci nějaký bludný výboj poškodil elektroniku, byli neprodleně odesláni do samočinné palubní dílny k opravě.

„Ty blesky jsou čím dál častější,“ konstatovala Pirajka.

„Blížíme se do perihelia,“ přitakala Im. „Sluníčko do nás pere jak vzteklé a bude ještě hůř.“ Významně kývla k dvanácti čárkám nad hlavou. „Jsme v předstihu. Přesně jak říkáš: nejvyšší čas se schovat, dokud se zas od slunce nevzdálíme. Podívej. Máme demontováno, krom seismické stanice dole nic nezůstalo, zavírám dok jedna. Můžeme zamířit do úkrytu.“

„Zamíříme. Takže do sto trojky?“ ujistila se Pirajka.

„Proč se ptáš? Ty tu velíš!“ zasmála se dívka.

„Jasně; jen projevuji úctu tomu, kdo je na palubě nejstarší,“
pozlobila ji kapitánka.

Im trochu pobaveně kývla. „Jo. Sto trojka je vyhovující. Vem nás
tam... ty mladá nezbednice!“

Obě dívky se rozesmály, ale než kapitánka stačila vydat rozkaz
přesunu obřího stroje do zmíněného kráteru, na panelech se
objevilo okno naléhavého radiového spojení!

„Přijmout,“ velela kapitánka. Když si všimla, jak se Imadačiko
honem schoulila do klubíčka, jen se pousmála. „Klid... vezmu to já.“

Na její řídicí ploše se objevil obraz nějakého vojáka, vydatně
rušený výboji blesků v atmosféře. „Mluví vládní křižník Roxgorome,
planeta Sirkima. Setrvejte na pozici do příletu výsadku,“ pronesl
unilangem (jazyk společný celému Svazu planet). Vzápětí spojení
zmizelo.

Obě dívky si vyměnily naprosto užaslý pohled.

„To jako fakt?“ podotkla nevěřícně Pirajka.

2 – Sirkimané

„To jako fakt,“ kývla Imadačiko s tvrdým výrazem ve svém něžném obličejí. Rozvinula se a bez váhání počala vydávat příkazy.

„Moment, Im!“ Kapitánka se naklonila a vzala ji za zápěstí. „Co tě bere? Ty nás připravuješ na boj?!“

„A na co jiného?!“ odfrkla malá náčelnice rázně.

„No tak... počkej přece.“ Pirajka napůl násilím otočila křeslo s náčelnicí k sobě. „Tohle je naprostá mimořádka. Určitě se děje něco, co zatím nevíme, jinak by si to Sirkimani v životě nedovolili. Možná jednají z pověření Gamsiru, nevíme. Prosím tě o zdrženlivost, ano?“

Imadačiko nesouhlasně vycukla ruku z jejích dlaní. „Chráníme přece zájmy Gamsiru. Z pozice síly vždy můžeme slevit. Pořád lepší, než když nás zastihnou nepřipravené.“

„Im!“ chytila ji kapitánka znovu za holé paže. „Chceš snad bojovat s armádním křižníkem?! Nepřipálil se ti rozum?!“

Náčelnice velmi nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Znám Sirkimany. Od nich nepojde nikdy nic dobrého. Jasně že nechci bojovat s válečnou lodí. Jen chci být připravena vyjádřit nesouhlas, až na nás vybalí něco, co se nám nebude líbit. A po dobrém to rozhodně nepůjde.“

„O tom zatím ale nevíme.“

„Až se o tom dozvíme, bude už pozdě!“

Pirajka zavřela oko a zavrtěla hlavou. Situace byla složitější. Nemohly vyvolat meziplanetární roztržku. Ne jako první.

Její postoj Imadačiko odzbrojil. „Chci jen to nejlepší pro vlast i pro MGJ. Budeš mi to muset zakázat jako kapitánka...“ vydechla.

„Promiň moje maličká: zakazuji,“ odpověděla Pirajka stejně tiše.

„Nejsem ničím maličká, ty jednooká potvoro,“ reagovala mrzutě dívka, ale beze stopy emocí dodala: „Plním tvůj rozkaz.“

„Moc děkuji,“ chtěla ji pohládit Pirajka, ale Imadačiko uhnula hlavou a mávla na druhého důstojníka. „Dumi, nech mi přinést osobní kontejner číslo jedna, ten s uniformou. A hod' sebou!“

„Provedu!“ reagoval druhý důstojník a vydal radiový příkaz.

„Uniformu?“ podivila se kapitánka.

„Sirkimani na takové hlouposti dost dají,“ vysvětlila Imadačiko.

„Hm. To já tedy ne,“ rozhodla se Pirajka zůstat v „letním“.

Když robot přiběhl s nevelkou krabicí, Imadačiko se chvatně ustrojila a mohly jít uvítat nečekanou, a možná i nemilou návštěvu.

Sirkimský výsadkový modul byl nepochybně ostrý stejně jako jeho posádka. Dravě se vyřítil z nízkých oblaků a útočným manévrem přistál na střeše jednotky. Vysunul dokovací tunel a jen o půl minuty později hleděly kapitánka i náčelnice do ústí zbraní vojenského komanda.

„Major Rewrk,“ představil se řízně velitel. „Poručík Ramf, můj zástupce. Nevnímejte naši intervenci negativně; jednáme ve vládní záležitosti.“ Jeho unilang zněl vzorně Gorkghannsky.

„Je zvykem Sirkimanů chodit na NÁVŠTĚVU s namířenými zbraněmi?“ sekla ho Pirajka kousavou poznámkou, a teprve pak představila sebe i náčelnici.

„Pouhý profesionální zvyk,“ udělal major zlehčující gesto. I přes jeho vojenské vystupování bylo znát, že čekal spíš partu drsných těžařů, než dvě krásné slečny. Blahosklonně kývl na soldatesku, která sklonila zbraně k podlaze. „Horko tu máte, jen co je pravda,“ rozhlédl se mimoděk. „Můžeme si někde promluvit? Jen velení.“

„Takže,“ pravil o chvíli později, když se usadili v plánovací místnosti u sklenic s vodou a ledem. „Před jednadvaceti hodinami na Dasifu ztroskotal Sirkimský vládní trajler. Vezl nesmírně cenné systémy, které je nutno zachránit. Místo dopadu je naneštěstí na přivrácené straně, která je díky atmosférické aktivitě i pro naše výsadkové moduly nedostupná. Shodou okolností máte tu čest,

poskytnout vládě Sirkimy službu nejvyšší důležitosti – provést vyprošťovací výpravu.“

Umlkl a vyčkávavě hleděl na obě dívky. Ty jeho pohled statečně opětovaly, a teprve když se k ničemu neměl, promluvila Pirajka.

„Čekala jsem, že ještě něco dodáš, majore.“

„Nevím co, ale stačí se zeptat, kapitánko.“

„Gamsir? Sirkima?“ naznačila sugestivně dlaněmi od sebe.

„Nepodstatné starosti,“ prohlásil stroze. „Naše akce má nejvyšší vládní prioritu, a je diplomaticky plně ošetřená, tudíž všechny námitky o vměšování padají. Lepší by bylo vydat se rovnou na cestu.“

„To ale říkáš ty,“ podotkla Imadačiko.

Jeho ostrou tvář proletělo něco jako shovívavý úšklebek. „Máš krásnou uniformu, ale teď se nemontuj do věcí dospělých, ano?“

„Jsem náčelnice jednotky, majore Rewrku. Drž se protokolu,“ opáčila studeně dívenka.

„Ech! Máme tohle opravdu zapotřebí, kapitánko?!“ udělal voják výrazně nesouhlasné gesto. „Aniž je třeba řešit diplomacii, tím méně se zabývat poznámkami dětí, faktem je že jsme obsadili vaši jednotku, čímž se stala součástí Sirkimské vládní operace.“ Udělal pomlku a významně dodal: „Nebo máme postupovat z pozice násilí?“

„Vida. Obsadili, a snad i násilí?“ pousmála se chmurně kapitánka. „Konečně zazněla slova plně vystihující Sirkimskou vládnost. Nicméně obsadit ještě neznamena ovládnout, majore.“

„Nepotřebuji vaši spolupráci. K pilotnímu pultu mohu posadit kteréhokoli z mých výsadkářů.“

Imadačiko se sladce usmála. „Prosím, jak libo. Tipuji, že dojedete tak dvacet kilometrů, než se všechny systémy zavaří; protože když já nedovolím, tak moje obsluha s vámi spolupracovat stoprocentně nebude.“

„Ale no tak!“ třepil otráveně rukou. „Nech už toho, holčičko.“

„Pozor, majore Rewrku. Jak vypadám je věc jedna, a jakou funkci zastávám zas druhá. Nevystavuj mě už svému opovržení!“

Major se podíval udiveně na kapitánku, která významně kývla.

„Aha,“ zavrčel, ale vedl svou. „Stále nechápete naléhavost úkolu. Ztráty na materiálu jsou nedůležité... stejně jako ztráty na životech.“

To už znělo jako jasná hrozba, ale ani jedna z dívek se nelekla.

„Tím spíš by se vaší vládě nelíbilo, kdyby celá mise ztroskotala na životech pouhých dvou Gamsirek...“ našla Pirajka s lehkým úšklebkem důrazný protiargument.

Majorovi ztuhly rysy. Pochopil, že násilí nepřipadá v úvahu, protože celá syntetická posádka by díky trojjedinému zákonu robotiky udělala absolutně vše možné, aby své velitelky ochránila. Mohli by syntáky rozstřílet, ale kdo by pak udržel jednotku v chodu? Přiznal si, že bez jejich souhlasu úkol nesplní, a to by mu neprošlo. Už se viděl, jak stojí před generálem, který hřmí: „A to jsi majore nedokázal přemluvit dvě mladé Gamsirky?! Selhal jsi nejen jako voják, ale i jako muž!“

„Rozumím... je něco, co bychom mohli poskytnout na oplátku?“ donutil se procedit skrz zuby.

„Nic,“ ujistila ho kapitánka s jedovatou vlídností.

„Pokud nesplním úkol, bude lepší když se zastřelím!“

„To bude zajímavá podívaná,“ poznamenala nesmírně jízlivě Imadačiko. „Smím si to natočit? Budu si to pouštět před spaním.“

Sirkiman vzal ale poznámku naprosto vážně. „Když se zastřelím, dovezete můj výsadek tam a zpět?“ tázal se věcně a sáhl po paprskometu.

Dívky si vyměnily pohled. Absolutní odevzdání majora svému úkolu na ně zapůsobilo. Pirajka si trochu rozpačitě odkašlala.

„Počkej s tím ještě chvíli, majore. Byl váš trajler plně automatický?“ položila zdánlivě nesouvisející otázku.

„Proč?“

„Tak byl nebo ne?!“ zvýšila hlas.

„Samozřejmě že ne. Měl i lidskou posádku. Ale nechápu...“

„...v takové situaci mohu vyhlásit záchrannou misi,“ přerušila ho kapitánka. „S tím rozdílem, že zůstává v mé pravomoci. Plně v mé pravomoci! Ber nebo neber, majore Rewrku ze Sirkimy.“

Ten na ni upřel pohled, v němž se mísil vztek s obdivem. Zajistil zbraň a pomalu ji vrátil do pouzdra. „Ano... ano, to by šlo,“ připustil.

Pirajka zlehka kývla hlavou. „Domluveno, vyrážíme.“

3 – Problémy

„Nebude to vůbec snadné,“ odhadla Imadačiko, když major na mapě označil souřadnice trajleru. „Vzdušnou čarou devět set kilometrů. Testudon vyvine dvacet za hodinu, v ideálních podmínkách třadvacet. Kličkování, horko a terén nás zpomalí tak na 12, možná 8 km za hodinu. Tedy denně reálných 150 km.“

Major měl rty stažené do ostré čárky. Stále se nemohl smířit s tím, že někdo vypadající jako dítě tvoří velící tým gigantické jednotky.

„Vidím to na sedm dní tam, záchrana případně nakládka jeden den, a hned zpátky,“ zhodnotila Pirajka. Počítala čas v Gamsirské časomíře, kde měl den osmnáct normalizovaných hodin.

„Dva dny nakládka?“ pokusil se usmlouvat major.

„Nic takového,“ učinila odmítavé gesto. „Den. Nic víc. Nepřipustím žádné odchylky od časového plánu. A mám pro to pádný důvod. Dumi, máš slovo.“

Druhý důstojník uctivě kývl. „Bude potřeba řešit čtyři otázky. První je teplota...“

„...to je jako co?!“ vyštěkl major ostře. Nastalo ticho.

„Problém?“ povytáhla Pirajka obočí.

„On je přece synták, nebo ne?!“ pravil Rewrk opovržlivě.

„A kdyby byl? To je špatně?“

Major temně zavrčel. „Myslel jsem... že je to jen sluha. Synták nemá ve velení co dělat!“

„Možná u vás na Sirkimě,“ řekla kapitánka klidně, ale důrazně.

„Tady se nacházíte na Gamsirské půdě, pod mou pravomocí. Či už to neplatí?!“

Obě námitky byly majorovi velmi nevhod, ale neměl jak se vzepřít. Značně neochotně, ale přesto kývl.

„Neber majorova slova jako urážku a pokračuj prosím,“ vyzvala Pirajka druhého důstojníka.

„Prvním problémem je teplota,“ navázal klidně Dumán. „Testudon není uzpůsoben k pohybu na přivrácené straně během přísluní. Pokusíme se do dvou dnů posílit chladící aparatury. Pokud se to nezdaří, mise automaticky končí.“

„Trochu tepla snad vydržíme, nebo ne?“ namítl Rewrk.

„My ano, ale reaktor ne,“ podotkl uctivě, ale neústupně android. Major zatnul prsty do opěradla křesla, ale mlčel.

„Druhý problém: podpora života. Vzduch nám chybět nebude, ale nejsme dimenzováni na deset dalších lidí. Živých lidí,“ dodal s určitým důrazem. „Mise tak ohrozí naše přežití po dobu našeho úkolu.“

„Křížník vám po návratu všechno nahradí,“ řekl major.

„Mluvíte teď hlasem vašeho velení?“ ujistila se Pirajka.

„No... ne.“

„Aha. Třeba by bylo dobré to vyjednat hned.“

„No... ano.“

Jenže komunikace s křižníkem se nepodařila navázat.

„Možná moc blesků,“ soudil spojař.

„Zkoušej to dál,“ vyzval ho major. Android se podíval na kapitánku, a když kývla, řekl: „Rozumím. Provedu.“

„Třetí problém je záření,“ pokračoval Dumán. „Začali jsme už posilovat pancíře ale stejně bude ve finální etapě mise vhodné ukryt se ve vnitřních sekcích.“

„To nám nevadí,“ konstatoval Rewrk.

„Vám možná ne,“ zasáhla Im. „Ale nějaký čas nejspíš budou ženy z Gamsiru nuceny pobývat v těsném sousedství Sirkimských vojáků. Žádáme záruku, že nedojde k žádným nepřístojnostem.“

„Chcete Sirkimskou armádu obviňovat z nedisciplinovanosti?!“ vybuchl major.

„Násilí je možno páchat i na povel,“ utřela ho dívenka stroze.

„Hm. Zaručuji,“ zavrčel major nepříjemným tónem.

„Poslední bod,“ doplnil Dumán. „Záchranu posádky, případně přesun nákladu, bude muset zvládnout Sirkimský výsadek. Posádka Testudonu není vybavena pro práci mimo jednotku za takových podmínek.“

„Neplánujeme to svěřit komukoli jinému,“ zafuněl Rewrk.

Pirajka na něj upřela varovný pohled. „Majore, o týden později, skoro tisíc kilometrů hluboko na přivrácené straně, bude venku naprosto vražedná směs teploty, radiace a turbulentního statického napětí. Mějte to na paměti.“

„Děkuji za informaci. Jsme připraveni,“ kývl chladně.

Pirajka se znovu podívala na Imadačiko. Bylo zřejmé, že si major nedovede výheň přivráceného Dasifu plně představit...

4 – Znepokojení

„Poštááá!“ ozval se klidným velínem výrazný signál. Komunikační satelit Svazového informačního systému (SIS) poslal na Planetární informační systém (PIS) aktualizovanou dávku dat. Byl svým způsobem zázrak, že tak odlehlá destinace měla svůj SIS, a Dasif měl svůj PIS jen díky Gamsiřanům.

„To byl šavlový tanec,“ ulevil si Dumán zcela nestrojově. „Protlačit data skrz ty blesky trvalo spojařovi tři hodiny. Rušení je šílené.“

Pirajka i Imadačiko poklimbávaly ve svých postech, obě opět ve výrazně letním oblečení, protože teplota ve velínu už vystoupila na 28 stupňů. Teď jen mlčky kývly a otevřely si rozhraní. Datové bloky obsahovaly hlavní zprávy z celého Svazu planet, a pak něco z rodného Gamsiru. Jenže místo klidného listování obě dívky zůstaly zírat hned na úvodní odstavce.

„Homicinga je zničená?!“ skoro odslabikovala Pirajka. „Před čtyřmi měsíci? Bokwer také? A to jako píšou až teď?!“

„To je blbost,“ vrtěla nevěřícně hlavou Im. „Prezidiálové žádnou meziplanetární válku nedovolí. A i kdyby, tak by to zatrhli Hadronáři nebo sami Lastakarijci.“

Zahloubaly se do textů. „Kdepak válka... Zničující experiment! Cože? Informační embargo... zbláznili se dočista? Oni zavedli meziplanetární cenzuru??“ vydechla po chvíli Pirajka. „Zní to fakt šíleně...“

„To tedy ano,“ přiznala Im. „Konec vesmíru? Jestli je pravda co se tu píše, tak to nakonec sežere celý Svaz?!“ Zatrásla hlavou. „Nevím, jestli si něco takového dokážu představit, natož snad připustit.“

„Logicky to chybu nemá,“ vmísil se Dumán. „Víme, že Homicinga budovala nějaké masivní energetické zařízení... Ale proč Bokwer?“

„Nic víc,“ listovala kapitánka zprávami. „Zachovejme zatím klid. Kdo ví, jak zkomolené zvěsti se dostaly sem do naší odlehlé oblasti. No, uvidíme při další relaci SISu. Zatím stejně nemůžeme nic dělat. Co ochranná opatření?“ změnila téma.

„Jedeme čtyři klimatizace na osmdesát procent,“ informoval druhý důstojník. „Proti záření už víc štítů neinstalujeme, ale dostáváme v nejhorším případě nejvýše jedna celá osm dílu Zet. To není nepřekonatelný problém, jenže situace se bude zhor...“

Baaang!! Přerušila ho hromová rána, jak ochranné systémy Testudona svedly do země další extrémně silný blesk.

„Testy. Trojkové,“ vyzvala kapitánka svůj panel. Hned viděla, že došlo k výpadku čtyř systémů. „Opravit. Priority,“ seřadila pohybem prstu rychle úkoly. „Pokračuj,“ vybídla pak androida.

„-zhoršovat,“ navázal Dumán řeč. „Nechám navrhnout ochranný prostor v nitru jednotky, ano? Dám důraz na vaše soukromí.“

„Jsi šikovný,“ poslala mu Imadačiko vzduchem rozpustilý polibek.

„Od toho mě máte,“ pousmál se android. „Také jsem nechal strojařům zpracovat projekt osobní zbraně, coby argument proti ozbrojeným Sirkimanům. Mám je nechat vyrobit?“ Nechal návrh zobrazit na panelech obou velitelů.

Dívky chvíli váhaly. Nešlo o to, že by měly ze zbraní strach; tak naivní obavou netrpěly. Spíš zvažovaly, zda by je dokázaly v případě nutnosti opravdu použít.

„Asi ne,“ řekla pak Imadačiko pomalu. „Bude nám stačit pasivní rezistence. Co, Piraj...?“

Kapitánka mlčky kývla.

„Stejně je nechám vyrobit,“ reagoval Dumán.

„Cože?!“ zašklebila se Pirajka. „Nezačínáš trochu nevhodně rebelovat proti rozkazům?!“

„Mám o vás starost,“ uklonil se zlehka android. „Jako člověk bych ji měl také.“

Opět nový pohled mezi oběma velitelkami. „Dobře, proved',“ souhlasila kapitánka. „Současně jsem nucena ti udělit napomenutí pro snahu obcházet rozhodnutí velení.“

„To už je po čtrnácté,“ pousmál se android. „Vnímám to jako vyznamenání, kapitánko Pirajko.“

Jednooká Gamsirka bezmocně rozpřáhla ruce. „Ach ano. Ruším důtku. Můžu já trestat někoho, kdo o nás tak obětavě pečuje?!“

„Jasně že můžeš,“ usmála se Imadačiko zlomyslně. „Dnes nebude spát s námi, ale na chodbě!“

5 – Zrádce

„Kapitánko? Přijď prosím hned do skladu jedna,“ zazněl náhle Dumánův vzkaz Pirajce v hlavě. Neváhala. Druhý důstojník by ji nevolal bez vážného důvodu. Bleskem se obula do izolačních bot a vyrazila dolů, za chůze si navlékajíc rukavice. Jen co opustila velín, dýchlo na ni skutečné vedro. Oproti velínu byla většina prostor Testudona ponechána jen s minimální klimatizací.

„Co se děje?“ dožadovala se vysvětlení, zatímco ji zdviž rychle spouštěla o sedm pochodí níž.

„Sirkimani chtějí někoho zastřelit,“ slyšela přes komčip.

„Cože?!“ Pirajka proběhla chodbou a vpadla velkými vraty do skladu na nejnižším podlaží. Skutečně! Jakýsi Sirkiman klečel na horké palubě a tři ozbrojení vojáci kolem ho drželi na mušce.

„Stop!“ křikla a rázovala blíž, ale četař Rckers se jí mlčky postavil do cesty. Nepokoušela se ho obejít. „Jsi na Gamsirském území,“ řekla důrazně. „Ustup mi z cesty, Sirkimane. Hned.“

„Pust' kapitánku,“ ozval se Rewrk a voják ustoupil.

„Ještě jednou pro ty, kterým to nedošlo: já tu velím!“ prohlásila Pirajka a zastavila krok před majorem. „Takže co má tohle znamenat?! Koho chcete střílet na Gamsirské palubě?!“

„Hm, pravda. To bychom asi neměli. Zvedněte ho do vzduchu a pak zastřelte,“ poohlédl se major.

„Stop!“ zopakovala o stupeň důrazněji. „Tvá poznámka, majore, nerespektuje dohodnutý stav!“

„Respektuje zcela přesně, Gamsirská kapitánko,“ opáčil stroze Rewrk. „Ty velíš akci. A já zas svým lidem. Do toho, co děláme mezi sebou, nemáš co mluvit.“

„I vzduch, který dýcháte, vyrábí naše Gamsirské klimatizační aparatury,“ dodala zlověstně tiše.

Majorovou tváří se mihl výmluvný výraz – Leptone za co mě trestáš umanutou ženskou – ale ovládl se. „Popojděmež,“ kývl

hlavou. Vzdálili se od skupinky. Podlaha žhnula i přes podrážky, protiskluzový kov mohl mít tak sedmdesát stupňů. V technických podlažích se nechlادilo; strojům to bylo jedno.

„Ukázalo se, že jeden z výsadku je Ferglamský agent,“ řekl major tiše. „Obvinění je prokázáno fakty i jeho přiznáním. Za zradu je jediný trest, a bude vykonán neprodleně. Očekávám tvé díky, kapitánko, neboť jsme právě ochránili vaši jednotku od pravděpodobné diverze s následkem poškození nebo zničení.“

„Chybná logika, majore. Tvá vina, žeš přivedl zrádce na palubu mého stroje. Selhal jsi při prověrce svého týmu. Poděkuj naopak ty mně, že jsem ti nedovolila dopustit se zločinu na Gamsirské půdě.“

Major si setřel pot z tváře. „Takhle se asi nedohodneme,“ řekl. „Protože ten muž nesmí zůstat naživu, žádám tě abys vydala příkaz k exekuci ty. Ber to jako poslední projev dobré vůle z mé strany.“

„Soud na palubě je výhradní pravomocí kapitána, Sirkimane Rewrku,“ zasáhl Dumán, stojící pár kroků poblíž. „Nemáš právo k žádosti, leda k prosbě.“

„Sklapni, ty plechovko!“ štěkl vztekle major a dlaň mu zavadila o rukojeť zbraně. Umělé bytosti neměly na Sirkimě prakticky žádná práva, a slovo od androida působilo na Rewrka jako rudý hadr na býka.

„Chci ho vyslechnout sama,“ podívala se Pirajka na klečícího zajatce.

Major vzdychl a znovu utřel zpocené čelo. „Zbytečná práce. Buď tak dobrá, a důvěřuj mi.“

„Důvěřuji, ale stejně ho chci slyšet.“

„Pět minut. Ale nic, co řekne, naše rozhodnutí nezmění. Buď ostražitá. Ferglamané umí sugerovat své názory do cizích hlav,“ poznamenal tiše major a ohlédl se. „Kapitánka si promluví se zrádcem!“

Vojáci uvolnili kruh.

Pirajka popošla blíž. „Vstaň, muži. Nesluší se dělat to, co vidím.“

Ferglaman se pomalu zvedl z kleku. Jeho tvář, zbrázděná stopami potu, byla nečitelná.

„Jsi skutečně to, co mi řekl major? Dopustil ses zrady ve smyslu vojenské služby?“ tázala se Pirajka vážně.

„Ano,“ přiznal voják rezignovaně. „Může být má odpověď delší?“ zeptal se náhle ne moc dobrým unilangem.

„Počítala jsem nejvýš s pěti minutami.“

„Vejdou se, kapitánko. Nuže, vstoupil jsem do služeb Sirkimské armády před třemi lety...“

Pirajka nepatrně povytáhla obočí. To nebyla odpověď, kterou čekala. Vypadalo to spíš jako životopis promísený subjektivními dojmy, a navíc i ferglamskými slovy, když si nedokázal vybavit unilangový výraz.

Překládej mi to, vyzvala Pirajka myšlenkou Dumána přes komčip a v mysli se jí vzápětí počaly objevovat výrazy. Náhle Pirajce v mysli doslova varovně zazvonilo! Ferglamská slova promísená v unilangu dávala sama o sobě zcela jiný smysl! Poznání bylo jak ledová dýka v břiše: Ferglaman skládal ve vlastní řeči zaklínadlo!

Ach ano, magie! Tento fenomén byl, přiznejme, hodně nejasnou a snad i temnou stránkou Svazu planet. Stovky světů, které se díky své expanzi do vesmíru logicky naučily věřit číslům a technice, nerady připouštěly že vedle sebe mají něco exaktně nepopsatelného. Usilovně se tedy magii snažily dehonestovat, jenže poslední pangalaktický turnaj, který díky Hórgandévovi nechtěně zviditelnil duchovně nesmírně vyspělé Deecanthijce, všem ukázal, že s magií je nutno chtěj nechtěj počítat.

Takže Pirajka, sama držitelka dvou titulů z technických věd, měla dobrý důvod být vůči magii vnímavá. Ostatně, varování v podobě Imadačiko sedělo každý den vedle ní ve velínu.

Ferglamanova řeč počala akcentovat nesrozumitelné výrazy. Pirajka náhle jako by viděla nezřetelný dým, koncentrující se kolem vězně.

„Zadrž!“ zvolala. Ale Ferglaman nereagoval. Naopak. V jeho tváři se objevil zuřivý, bezmála vítězoslavný škleb. Opustil zcela unilang a drmolil slova ve Ferglamštině, která ani Dumán nedokázal přeložit.

„Majore! Provedte!“ vykřikla Pirajka. Velitel sice povel nevydal, ale bylo vidět že Sirkimané už jsou v koncích se svou trpělivostí. Skladem ohnivě sykla trojice paprskových výbojů a Ferglaman se zhroutil na horkou podlahu.

Pirajka křečovitě zavřela oko. Jasná odpověď na otázku, zda bych dokázala někoho zabít, pomyslela si s bolestí.

Testudon po pár minutách na chvíli zastavil. Mohutné manipulátory na spodku giganta uložily na vroucí povrch Dasifu kontejner s tělem zrádce, a přisunuly k němu z obou stran velké balvany tak, aby nápis na improvizované rakvi zůstal nahoře i při poryvech žhavého vichru.

„Zde spočívá nepřítel Sirkimy. Bojoval do poslední chvíle,“ stálo tam.

6 – Do nitra pekla

„Vážně jsi to byla ty?“ žasla Imadačiko, která sledovala ve velínu obraz kamer ze skladu číslo jedna. „V jakou krvelačnou příšeru ses mi to proměnila, kapitánko?“

„Im...!“ vydechla Pirajka utrápeně. Neměla náladu odrážet pichlavé poznámky provozní náčelnice.

„Promiň,“ stáhla se malá kamarádka. „Věřím, že nebylo jiné cesty. Skutečně nás chtěl zaklít?“

Kapitánka pomalu, jako z donucení, kývla.

„Škoda, že jsi tehdy nebyla se mnou na Graviabuně, abys mě zastavila,“ povzdechla Imadačiko. Pirajka jen sklonila hlavu ještě trochu níž. Pochopila skutečný význam poznámky: opravdu dokážeš rozpoznat magii od nenávislných, ale prázdných slov?!

Jenže Imadačiko vycítila, že přestřelila. Náhle Pirajku impulsivně objala. „Věřím ti,“ zašeptala. „Ve všem stojím za tebou, ano?“

Obě dívky ale neměly čas věc dál rozebírat, protože se ozval android, sledující na mnoha aparaturách okolí: „Podle všeho máme na detekci trosečníka!“

Všichni se ihned podívali na panely. Skutečně! Detektory odhalily tři kilometry před jednotkou ležící postavu! Pracovní panel ukazoval obraz ze samostatného záchranného modulu, který operátor okamžitě vyslal. Držel se nízko nad terénem a vlekl za sebou kovový článkovaný ocásek, zajišťující uzemnění v případě zásahu.

Jenže za dvě minuty už bylo jasné, že objevili pouze mrtvé tělo.

Skafandr byl sice nepoškozen, ale uprchlíkovi došla chladicí směs. Nepochybně zkolaboval horkem a doslova se ve svém obleku uvařil. Atmosféra mimo Testudon už měla 96 stupňů.

Major s poručíkem si pečlivě prohlíželi záběry, jako kdyby něco hledali. „Může váš modul tělo obrátit?“

„Proved,“ potvrdila Pirajka povel operátorovi.

„Děkuji,“ reagoval major, a světelným perem označil část skafandru. „Kvůli identifikaci.“ Byla to osobní značka. Poručík si ji poznamenal.

Nic víc? pomyslela si Pirajka. Uvnitř skafandru přece může být kdokoli, identifikátor je neprůkazný! Ale vojáci to asi neřešili.

„Majore Rewrku?“ podívala se na Sirkimana. „Budeš si ho přát také uložit?“

„Ano.“ Tak se stalo, že o čtvrt hodiny později se horký povrch Dasifu stal místem posledního odpočinku dalšího člověka. Kolik jich ještě bude? napadlo Pirajku, když se velká manipulační ruka na spodku Testudona stáhla do svého doku. Jako kapitánka se účastnila posledního rozloučení spolu se Sirkimany, ale v hangáru číslo jedna, který byl úplně na spodku jednotky a v němž akce proběhla, bylo pekelné vedro. Ráda se uchýlila zpět do velína, který byl se svými 30 stupni stále relativně příjemně chladný vzhledem k výhni Dasifu. I čím dál hustší kanonáda blesků sem doléhala jen slabě.

„Můžu?“ otázal se Dumán po chvíli.

„Ovšem.“

„Co tohle?“ přehrál krátký úsek záznamu z času nalezení. Vypadalo to, že mrtvé tělo se přece jen pohnulo! Několikrát to zopakovali.

„Náhodné pnutí,“ soudila Imadačiko.

„Snad,“ připustil váhavě Dumán.

Pirajka si všimla jeho tónu. „Nějaký další problém?“

„Jen nesrovnalost. Jak se sem ten trosečník dostal?“

„Dopotácel se.“

„Nejspíše. Ale chladicí náplň mu měla dojít už dávno předtím.“

„Lidé v kritických chvílích dokáží leccos nemyslitelného...“

„Možná. Mnohem dřív ho ale mělo zabít záření.“

„Co čekáš že ti na to řeknu...?“

„To právě nevím. Ještě jedna věc: vydal se naslepo pryč, a čistě náhodou zamířil přímo nám do cesty?“

„Máme zapnutý respondér i maják...“

„On měl zaměřovač?“

Pirajka pokrčila rameny. „Nevím. Možná mu cestou upadl když už ztrácel koordinaci. Je dávno mrtvý. Neřeš to.“

„Rozumím.“ Bylo vidět že druhý důstojník uposlechl jen z povinnosti. Takže svůj dojem uložil do paměti k různým jiným, které se tam poznenáhlu shromažďovaly.

Další dny byly vyplněny úmornou jízdou skrz vařící, kamenitou a skalnatou krajinu. Příval slunečních částic generoval čím dál hustší smršť blesků, jejichž rachot už se nedal ignorovat ani v izolovaném velínu. I enormně silné výboje, pracovníě pojmenované jako „pecky“, byly čím dál častější. Navíc stoupala nejen vnější teplota, která už přesáhla 105 stupňů, ale i hladina záření.

„Dva celé devět Zet,“ řekl varovně Dumán, sledující detektory. „Nejvyšší čas čas přesunout se do nitra jednotky. Nechal jsem tam instalovat potřebná rozhraní i obslužnost. Ale vzhledem ke známým skutečnostem by možná bylo lepší...“ Podal dívkám předměty, vypadající jako krátké tyčky. „Dva stupně činnosti. Modrý nezabíjí. Červený patrně ano. Lituji, nemám přesnější odhad – nebylo mi dovoleno otestovat zbraň na nějakém živém vzorku...“

Imadačiko na něj upřela zkoumavý pohled. Někdy bylo složité odhadnout, co je projev strojové inteligence, a co už téměř lidská ironie.

Kvůli skupině ze Sirkimy se oblékly víc než bylo třeba, a klasicky v pracovní obuvi a s rukavicemi opustily velín. Rozpálená chodba je přijala do své horké náruče. Tentokrát nejely zdviží, ale sestoupily pěšky až na čtvrtou palubu. Dvoje silné dveře na obou koncích průchodu vedly do improvizovaně stíněné sekce. Ještě před dvěma dny tu byl jeden z mnoha skladů Testudona. Rozměrné kontejnery však byly posádkou vyklizeny do jiných místností ve prospěch lidí.

V přední části izolovaného úkrytu bylo místo pro Sirkimany; obytnou část určenou pro Gamsirskou dvojici oddělovala pevná přepážka s dveřmi ovládanými komčipem. Uvnitř bylo vše nezbytně potřebné, včetně druhých dveří vedoucích jinam. Splňovaly palubní bezpečnostní standard: kdyby nešlo opustit místnost jedním východem, musel být vždy k dispozici jiný. Druhý důstojník odvedl skvělou práci – jako vždy.

Cvakl průchod turniketu a objevil se major.

„Á, kapitánko? Hmm... náčelnice?“ pouklonil se, v případě Imadačiko se zřetelným zaváháním. Stále nedokázal akceptovat že funkci provozního náčelníka obřího stroje zastává „dítě“. Rozhlédl se po oddělení, vyhrazeném pro Sirkimany. „No dobře. To bude vyhovovat.“

Pirajku v nitru píchlo. Major reagoval, jako kdyby byla jejich povinnost se o vojáky starat! „Tím lépe,“ odpověděla velmi chladně a kývla k dělicí přepážce. „Počítám že nebudete zasahovat do našeho soukromí...“

„Nebudeme.“

„Děkuji. Vaši muži se mohou nastěhovat kdykoli.“

„Rozumím. Ještě s tím chvíli počkáme. Tři a půl Zet není nic, co by nám dělalo vrásky.“

Není? Šestka už je smrtelná, pomyslela si Imadačiko, ale nic neřekla. Možná mají Sirkimané nějaké antidotum nebo jinou ochranu. Byl jí jasný důvod, proč to major řekl: jeho lidé konečně nerušeně prozkoumají Testudona bez cizí pozornosti.

7 – Střet

A také že ano.

„Už to začíná,“ konstatoval druhý důstojník, který se držel stále v blízkosti obou dívek. Na rameni nosil prostou koženou brašnu. Pirajka se neptala, ale měla tušení, že obsahuje různé věci pro případnou pomoc v nouzi, patrně i skutečně účinnou zbraň.

Teď ale Dumán poukazoval na nečekané poruchy kontrolních zařízení, které počala geologická jednotka vykazovat. Kamery nepravidelně vypadávaly a senzory se přestávaly hlásit. Bylo jasné, že to mají na svědomí Sirkimané. Poněkud nedovoleně a také naivně vypínali dozor v místech, která zkoumali.

„Výpadky jasně ukazují, o jaká zařízení mají zájem,“ ušklíbla se Imadačiko.

„Dobrá úvaha,“ kývl Dumán. „Zatím jsme ale o krok napřed.“ Zapnul nějaký ovladač a na pultech obou velitelek se objevil další obraz z míst, kde zrovna nefungoval dozorový systém. „Odhadl jsem kritická místa, a nechal do nich s předstihem instalovat optický systém. Ach! Teď jsem si uvědomil, že jsem zapomněl uvést jeho montáž do palubního technického záznamu. Takže o něm Sirkimané nevědí. Hluboce se omlouvám za to, že jsem tak hrubě zanedbal své povinnosti,“ dodal s vyloženě lidským úšklebkem.

„Ty jsi vážně frajer,“ řekla Im. Ohlédla se, vzala ho za rameno, přitáhla k sobě a darovala mu polibek na tvář, což bylo trochu nečekané vzhledem k tomu, že byl android. Jeho reakce ale byla úžasná.

„Vyhodnocuji... gesto nerozpoznáno, opakuj prosím. Víckrát,“ zarecitoval strojovým hlasem Dumán, a všichni se rozesmáli.

„Jako vojáci asi chtějí mít své okolí co nejlépe pod kontrolou,“ usoudila Pirajka. „Ale Rewrk mi o tom měl říct.“

„Analyzujeme činnost Sirkimanů. Vypadá to, že někde zapojují i svoje zařízení. Pokusíme se je tedy nepozorovaně ovládnout,“

slíbil. K tomu nebylo co dodat.

Když úroveň záření v okrajových částech Testudona dosáhla 4.1 Zet, stáhli se do chráněné místnosti i vojáci. Nevypadali moc dobře, zátěž posledních hodin se na nich výrazně podepsala. Zda bylo takové ohrožení jejich životů opravdu nezbytné, se těžko dalo posoudit.

Pečlivě prohlédli vybavení přidělené místnosti. Bylo jasné, že hledají skryté sledovací prvky. Jenže s tím druhý důstojník počítal, a tak teprve když kontrolní akce skončila, některé šrouby ve stěnách nenápadně nahradily oči Gamsirských mikrokamer.

Mohutná geologická jednotka teď pokračovala v jízdě na „dálkové“ ovládání. Imadačiko s Pirajkou sice udržovaly s velínem spojení přes svá prozatímní rozhraní, ale určitá část funkcí už byla mimo přímou kontrolu. Navíc do některých méně stíněných provozních částí už nemohla ani syntetická posádka.

Ukázalo se, že Dumán nechal včas speciálně upravit aspoň čtveřici robotů, kteří jediní byli schopni zasáhnout, kdyby se v ohrožených sekcích něco pokazilo.

Klidně by nás mohl nahradit, pomyslela si Pirajka, když přijímala hlášení svého druhého důstojníka.

Přesto se Testudon odvažoval víc, než mu příslušelo. Na práci v tak extrémních podmínkách nebyl stavěný, a dostával se na horní mez provozních limitů. Především bylo nutno sledovat chlazení reaktoru, který byl srdcem celé jednotky. Naštěstí fúzní reaktor Tegrenx bé tři byl špičkový výrobek, určený do drsných podmínek, a většinu záležitostí dokázal řešit sám. Takže nehrozilo, že by se spálil, ale mohl třeba snížit výkon, aby zabránil svému poškození. To by bylo pro Testudona nepříjemné, ne-li osudné.

Během dalších hodin vnější teplota překročila sto dvacet stupňů, a záření o venkovní úrovni pěti Zet začínalo pronikat i do vnitřní odstíněné sekce.

Pirajka vyšla z Gamsirské místnosti do Sirkimské, aby promluvila s majorem. „Dostáváme se na hranice technické odolnosti,“ řekla. „Pokud se podmínky ještě zhorší, budu muset zvážit ukončení mise.“

„Nula celá čtyři Zet,“ podíval se Sirkiman na měřák. „Tady jsme v bezpečí. Nedramatizujme to.“

„Jednotka a moje posádka ale není v bezpečí.“

„Posádka? Mluvíš o syntácích?!“ odpověděl s jasným despektem.

„Správně. Oni zajišťují chod MGJ.“

„Průběžně je reanimujte. Máte přece náhradní díly.“

„To také děláme,“ kývla. „Ale naše sklady nejsou bezedné.“

Upřel na ni téměř výhrůžný pohled. „Naše mise má nejvyšší důležitost. Očekávám že uděláte vše možné pro její zdar.“ Odmlčel se a dodal. „I víc!“

„Nesouhlasím, majore,“ řekla s důrazem. „Ve chvíli, kdy dosáhne opotřebení a poškození jednotky takové úrovně, že nám dovolí už pouze návrat na odvrácenou stranu Dasifu, zruším misi, ať bude v jakékoli fázi, a obrátím Testudona na cestu do bezpečí. Vy jste možná jako vojáci přísahali, že splníte úkol i za cenu svých životů; ale my ne!“

Sirkiman v první chvíli vypadal, jako by se snad chtěl na Pirajku vrhnout jako na nepřítele, ale ovládl se. „Odložme debatu až na chvíli, kdy bude nezbytně třeba,“ řekl napjatým hlasem.

„Lépe je věci probrat předem, než řešit pod tlakem,“ namítla, ale major už se otočil a přivolał k sobě poručíka a četaře.

„Slyšela jsem,“ uvítala Im kapitánku, když se vrátila do Gamsirské místnosti. „Myslím že jsou rozhodnuti provést svůj plán bez ohledu na jakékoli ztráty. Měly bychom se na to připravit.“

„Budeme připraveni,“ ujistil ji druhý důstojník.

V dalších hodinách se zdálo, že události spějí tím směrem. Sirkimané kontrolovali výzbroj, srocovali se ve dvojicích či trojicích

a o něčem horlivě debatovali. I když si mysleli, že nejsou sledováni, chovali se instinktivně tak, aby je pokud možno nebylo slyšet.

Když se jeden z nich začal podezřele zajímat o zámek na dveřích do Gamsirské sekce, Dumán řekl: „Pravý čas jim zchladit hlavy.“ Nejspíše dal povel po radiové frekvenci, protože o chvíli později vešli do chráněné prostory čtyři roboti, nesoucí plazmové řezáky. Ty nástroje slouží k zarovnávání geologických vzorků a dokáží koncentrovaným plamenem o teplotě osmi tisíc stupňů hravě uříznout i deset centimetrů kamene naráz. Roboti prošli mezi výsadbáři, vešli do Gamsirské místnosti a postavili se po dvou u každých dveří.

Na obrazu, přenášeném ze Sirkimské sekce bylo vidět, že vojáci ten vzkaz jasně pochopili. Zaraženě zastavili své práce; major nakonec zřejmě zrušil původní rozkaz a vojáci se zvolna rozešli a uložili na prostá lůžka.

„Jako bychom měli málo problémů zvenku! Ještě budou uvnitř!“ ulevila si Pirajka nespokojeně. Venku za pláštěm Testudona už vládly zcela vražedné podmínky. I v chlazené místnosti vystoupila teplota na 29 stupňů, detektor záření ukazoval ve špičkách 1,3 Zet a bubnování blesků bylo slyšet i tady. Rychlost jízdy díky tomu ještě klesla – elektromotory v osách mohutných kol i systémy ramen se přehřívaly a hrozilo spálení nebo zadření.

Geologická jednotka však navzdory protivenství zarputile pokračovala v cestě k určenému cíli. Protože byli na přivrácené straně a díky pomalé rotaci Dasifu, slunce jakoby nezapadalo. Ale během doby, označené jako noc, se dívky pokusily střídavě odpočinout. Moc se jim to nedařilo. Horkem trpěly i tlumicí systémy a celá jednotka počínala víc a víc drncat, jak nedokázala plně vyrovnávat vliv terénu na mohutná pojezdová ústrojí.

„Jedna celá devět Zet,“ konstatovala ráno Imadačiko. „Jestli dnes neuvidíme tu jejich kraksnu, hlasuji pro návrat. Dasif letí jak meteor vstříc slunci a my hrajeme ruletu s hrozbou, že přijde

skutečně silná erupce, která vypálí šestku až do naší chráněné sekce.“

„Souhlasím,“ kývla kapitánka. „Ale to se Sirkimanům nebude líbit.“

„Jak už jsem slíbil, budeme na to připraveni,“ ujistil dívky Dumán.

Když Pirajka přes komčip sdělila majorovi své stanovisko, bylo vidět, že ho to velmi rozrušilo. „Můžu s tebou mluvit o samotě?“ navrhl.

„Mluvíme o samotě,“ reagovala.

„Myslel jsem někde mimo moji i tvoji posádku...“

Ani náhodou! naznačila Imadačiko beze slov a výmluvně mávla k obrazovkám. Díky skrytým kamerám viděli, jak se vedle dveří vedoucích z Gamsirské místnosti postavili dva ozbrojení Sirkimané. Situace dospěla do výbušné fáze.

„Negativ, majore Rewrku. Budeme mluvit takto, nebo ne.“

Major pochopil, že pokus vylákat kapitánku a užít ji jako rukojmí nevyšel. Gestem odehnal vojáky a řekl: „Souhlasím. Mluvme tedy. Jaký máš plán, kapitánko Pirajko?“

„Dnešek je poslední den naší cesty do nitra přivrácené strany Dasifu,“ řekla odvážně. „S osmnáctou hodinou otočím jednotku nazpět, ať váš trajler najdeme nebo ne. To samé, jestli se podmínky zhorší!“

Baaang! Tahle „pecka“ zahřměla už i v chráněné sekci. Testudon se otrásl, jako by utržil úder obřím kladivem. Musel to být strašlivý výboj.

„Nemohu souhlasit,“ odporoval major, jako by se nic nedělo. „Od udané polohy nás dělí sedmdesát kilometrů. To jsou čtyři hodiny. Vzdali bychom se těsně před cílem!“

„Ne, ve skutečnosti půjde o osm hodin,“ namítla Pirajka. „Neříkej, že nevíš, jak se okolí podepisuje na naší rychlosti. A bude to ještě horší, i když se budeme vracet, protože se stále blížíme k centru

perihelia. Riziko už považuji za příliš vysoké. Mé rozhodnutí platí, majore.“

Nastala dlouhá dramatická pomlka. Na kamerách viděli, jak major nehybně stojí – očividně zvažoval další krok – a zvolil špatně.

„Omluv mě, kapitánko, ale převezmeme řízení MGJ. Dokončíme misi svépomocí. Ve vlastním zájmu ustupte od dveří, které vedou od nás k vám. Uposlechněte, a vynasnažíme se škody i případné oběti minimalizovat,“ řekl stroze.

Imadačiko jen zadržela dech. To se rovnalo vyhlášení války! Ale oběma dívkám běžela v hlavě ještě jiná otázka, než zachování vlastní bezpečnosti: co je tak důležitého na palubě Sirkimského trajleru, že major riskuje i mezihvězdný konflikt?!

Viděli na kamerách, jak jeden výsadkář upevňuje na dveře malý balíček, nepochybně trhavinu.

„Sirkimane Rewrku, nanejvýš důrazně tě varuji před pokusem vyvolat meziplanetární roztržku!“ pravila Pirajka naléhavě.

„Nestůjte u dveří. Není, co bych v tuto chvíli mohl říci dalšího,“ zněla odpověď.

„Honem pryč,“ vyzval Dumán dívky a otevřel protější dveře, o kterých Sirkimané neměli ani tušení. Neváhaly a skryly se do vedlejší místnosti mezi stroje. Jenže údaje měřáků s varovným tikáním vyskočily do červených hodnot. Úniková prostora byla slaběji stíněna.

„Třináct minut,“ spočítal Dumán dobu, po kterou se tu mohly skrývat bez nebezpečí ohrožení zdraví.

„Srovnáme je rychle, jen co odpálí ty dveře,“ mračila se Pirajka.

„Srovnáme je hned!“ namítla Imadačiko.

„Ne. Musí to být oni, kdo poruší dohodu o neútočení.“

„Zas... politika!“ zaklela tiše náčelnice.

Baaang! Jenže tentokrát to nebyla „pecka“, ale nálož. Dveře s rozdrčeným zámkem prudce udeřily o stěnu Gamsirské sekce,

a dovnitř se nahrnuli ozbrojení Sirkimané. Jenže se ocitli tváří v tvář čtyřem robotům s napřaženými plazmovými řezáky.

„Neprodužujte to zbytečně!“ zvolal major. „Vaši syntáci nás stejně nemohou ohrozit – brání jim v tom trojjediný zákon!“ A bez bázně vykročil proti robotům. Jenže zášleh plazmy, který mu nečekaně vylétl vstříc, ho donutil rychle uskočit. To nebyla výstraha! Robot by ho skutečně zasáhl, kdyby necouvl! Major zuřivě vycenil zuby. „Co si to dovoluješ, plechovko!“ zařval šokovaně. „Já jsem člověk!!“

Mezi roboty se objevil Dumán. „Varuji tě,“ řekl chladně. „Dál ani krok, jinak jim dám povel pro vaši likvidaci.“

„Kde bys k tomu sebral odvalu?! Z cesty, trhlý syntáci!“ zařval major a vrhl se znovu neohroženě mezi roboty. Jeho nerozvážná akce však nedopadla dobře: Dumán bystře uhnul, udeřil majora do hlavy a odhodil ho nazpět. „Pleteš se. Já jsem totiž člověk,“ řekl jedovatě a významně si ukázal na hlavu. „Tyhle čtyři roboty ovládám komčipem napřímo, mimo jejich logické obvody. Vlastně i ty další, co vám stojí za zády.“

Sirkimané se ohlédli. Druhá čtveřice robotů s plazmovými nástroji, která se jim objevila v zádech, značně zchladila jejich bojovnost.

„Raději nezkoušejte střílet – mé zranění nebo smrt by měla velmi důraznou plně automatickou odezvu. Navíc tuto místnost opustí jedině ti z vás, kteří složí zbraně,“ ujistil je Dumán. „A poslední věc: máte na to přesně šest minut. Konflikt jste vyvolali vy – my nyní užíváme práva potlačit násilné vzbouření jakýmkoli způsobem.“

„Probijte se do velína a splňte misi!“ zařval major Rewrk na své výsadkáře, jenže ti nehořeli touhou zbytečně obětovat své životy. Roboti Testudona nebyli žádné zjemnělé skleníkové květinky – byli masívní, schopni těžké práce v nebezpečném terénu. Všechny důležité části měli dobře chráněné. A pokud by se na výsadkáře vrhli všichni najednou, což se dalo čekat, propukl by masakr.

Četař, muž výsadkové praxe, pochopil situaci jako první, a dal pokyn vojákům. Zvolna, ale přece položili Sirkimané veškerou výzbroj na podlahu. Major zuřivě supěl, ale chápal, že sám nic nezmůže, pouze ohrozí vlastní život. Když odložil zbraně i poručík, s nepopsatelným výrazem odevzdal osobní paprskomet i dýku z opasku.

„Pohyb!“ dirigoval je druhý důstojník zpět do Sirkimské místnosti, kterou už mezitím syntetická posádka Testudona vyklidila. Ponechali vojákům jen lůžka a nezbytné pomůcky. Poté co dva robotičtí mechanici opravili úchyty a instalovali nové dveře, mohla se kapitánka s náčelnicí vrátit zpět do své chráněné sekce. Stihly to s přehledem – do limitu, který určil Dumán jako bezpečný, zbývala ještě minuta a půl.

Druhý důstojník nic neříkal. Byl si jist, že o tom obě velitelky ví.

8 – V mezičase

K Sirkimskému trajleru, který ležel na rozžhavené pláni, zbývalo už jen třicet osm kilometrů, když se jim do cesty nečekaně postavilo další protiventví. Perihelium probudilo v Dasifu i tektoniku, a v trase jednotky se zničeho nic otevřel vulkán.

„Budu to muset vzít vlevo,“ zhodnotila Imadačiko údaje, které hlásily dva průzkumné drony. „Sice tam teče láva, ale vítr nese popílek na opačnou stranu. Nesmíme riskovat, že by se ucpalo chlazení reaktoru. Oklika nám sebere pět hodin.“

„Souhlas,“ potvrdila kapitánka. Chápala, proč provozní náčelnice naplánovala tak velkou objížďku: kdyby se otočil vítr, museli být co možná nejdál od oblasti zasažené vulkanickým spadem. Bylo to nepříjemné zdržení, ale skutečně si nemohli dovolit snížení účinnosti chlazení, natož snad jeho výpadek.

Imadačiko vydala povely a Testudon odbočil na zdlouhavou okliku. „Aspoň máme čas podívat se lépe na ten Sirkimský trajler,“ pokusila se Pirajka na situaci podívat z lepší stránky.

„Život nula,“ potvrdila po chvíli Imadačiko, když důkladně zkontrolovala výsledky dálkového skenování trosky. Nebylo to nic překvapivého. Teplota uvnitř trajleru přesahovala sto dvacet stupňů a akcelerometry ukazovaly šestnáct g při dopadu. I kdyby někdo takový náraz přežil, osm Gamsirských dní uprostřed vařícího atmosférického oceánu prosyceného zářením vyneslo jasný ortel.

„Rozumím. Co PIS?“ poohlédla se kapitánka.

„V takovém bleskoidním pekle?“ zavrtěl Dumán hlavou. „Mlčí.“

Zato nemlčel výstražný systém druhého levého závěsu. Náhle na panelu Imadačiko vyskočily varovné symboly, Testudon sebou trhl a s hlasitým zvukem kovového třesku se počal naklánět vlevo. Stabilizátory zbylých dvou ramen automaticky zabraly, a náklon se zastavil.

„Prasklý kompenzační rádius!“ hlásila okamžitě Imadačiko. Horečně studovala údaje na panelu. „Pootočím zbytek!“ zvolila jediné možné řešení. Její obvykle dětský pohled ztvrdl, jak pomocí komčipu v hlavě bleskově vydávala povely syntetické posádky. „Než přestavíme dorazy, posuneme a znovu aretujeme... tři minuty,“ hlásila výsledek.

„Nechala jsem úlomek sebrat.“ Chvíli se pokoušela získat snímek poškozeného místa, ale jen nespokojeně vrtěla hlavou. Rušení bylo veliké. „Dojdu na to mrknout raději osobně.“

„Je to nutné?“ ohlédla se kapitánka. Imadačiko jen kývla.

„Dojdu tam já,“ nabídl se ihned Dumán. „Moje hlava bude tvou...“

„Zamítá se. Hlídej nám velení, to je důležitější.“

„Velmi nerad, ale souhlasím,“ potvrdil druhý důstojník.

Imadačiko si chvatně obula boty a s rukavicemi v dlaních vyběhla druhým východem do rozpáleného nitra jednotky. Chtěla se podrobně podívat na profil ulomené konzole. Ze vzhledu lomu se dalo mnohé usoudit. Pokud bude příčný, prostě materiál nevydržel. Ale pokud by v lomu byly podélné praskliny, jednalo by se spíše o degradaci horkem. Pak by bylo nutné zvážit okamžitý návrat dříve než se to díky neplánované tepelné zátěži stane i na dalších tlumičích.

Celá zpocená dorazila do hangáru číslo dva, kam roboti mezitím donesli velkou ulomenou část vyrovnávacího zařízení. Děsné vedro! Detektor záření, který si připnula na vestu, varovně tikal. Imadačiko věděla, že jí běží čas.

Část obřího oblouku, tvořící tlumicí systém, už byla v hale. Otočit! vydala komčipem povel a čtyři roboti ho okamžitě provedli. Chvatně ale pečlivě prohlédla lom, a dvakrát ho přejela skenerem. Žádné příčné nitky. Náčelnici se ulevilo. Lokální porucha díky přetížení. Aspoň že to. Uložit! vydala rozkaz a klusala zpět. Dva roboti z ochranky dusali kousek za ní. Plíce těžce lapaly po horkém

vzduchu. Ale každá vteřina, kterou byla mimo chráněnou sekci, ji přibližovala závažným zdravotním problémům.

Když probíhala úzkou spojovací chodbou, objevil se jí v cestě jeden Sirkiman. „Náčelnice? Nějaký problém?“

„Vyřešili jsme!“ zavrčela a chtěla ho minout, ale voják se znovu postavil tak, aby nemohla jít dál. „To je dobře,“ řekl nervózně. „Takže můžeme vyřešit ještě jednu věc!“

„Uvolni mi cestu, Sirkimane. Hned!!“ zvýšila hlas. Ale výraz jeho obličeje jí dal jasně najevo, že se schyluje k problému.

„Negativ,“ šklebil se výsadkář. „Naopak navrhuji výrazné sblížení... neboj, zůstane to mezi námi... v této chodbě nejsou kamery... no tak, krásná náčelnice... nezkoušej mi namlouvat, že ti během vaší osamělé mise vůbec nic nechybí!“

Ech, pomyslela si trpce. Chyba že mám oba roboty za sebou! „Odpal!“ napřáhla paži.

Voják udělal výmluvné gesto. „Určitě víš, jaká je tu radiace. Čím víc to budeš protahovat, tím hůř... pro nás oba.“ Náhle ji uchopil za ramena. „Bud' rozumná, holčičko, a nic ti neudělám. Nic špatného!“ upřesnil jedovatě z těsné blízkosti.

Imadačiko potlačila chuť vrazit mu prsty do očí. „Na něco jsi zapomněl, vojáku,“ procedila skrz zuby, a ukázala si prstem na hlavu.

Vtom za nimi klapl turniket. „Roposgato?!“ práskl hlas jako bič. Byl to četař Rckers. Major ho po varování, které obdržel komčipem od Imadačiko, chvatně vyslal na místo incidentu.

„Nabízím náčelnici doprovod zpět do chráněné sekce!“ opáčil okamžitě výsadkář a skočil do pozoru.

„Dojdu sama!“ odstrčila ho Imadačiko a zachmuřeně opustila chodbu. Jak mě mohl najít, letělo jí hlavou. Vždyť jsem šla zadem! Že bych někde zkřížila jejich hlídací systém, který nám unikl? No, stalo se, a naštěstí to dopadlo dobře. Vymazat videopaměť

posledních pěti minut, poručila oběma robotům z doprovodu, a raději ještě zrychlila.

„Z tváře ti čtu, že neneseš dobré zprávy,“ konstatovala Pirajka, když se náčelnice vrátila do Gamsirské místnosti. „Mám rovnou otočit?“

„Ech, není třeba. Ještě chvíli to peklo vydržíme!“ Celá uštvaná sebou hodila vztekle do křesla a odkopla boty.

Pirajka asi čekala, že malá Imadačiko něco dodá, ale když mlčela, velmi měkce pravila: „Mimo náš kryt to začíná pomalu být o život. Už nechod' pryč, ano?“

„Ano. Bez zbraně rozhodně nikam chodit nebudu,“ zavrčela náčelnice.

Chvíli před tím, než Testudon dojel k trosce, Pirajka nechala přivést majora do Gamsirské místnosti. Jeho výraz byl napjatý. Nebylo jasné zda díky incidentu, nebo jen z důvodu velkého časového skluzu.

„Jsme u cíle. Chcete-li něco podniknout, máte na to tři hodiny. Otevřu vám cestu z vaší místnosti do hangáru jedna, kde je vaše výstroj i výzbroj. Užijte je dle potřeby ale s rozvahou. Pokud nabudeme dojmu, že chystáte něco nepřátelského, bez varování budeme reagovat tak důrazně, jak bude nutné, abychom zachovaly svou bezpečnost.“

Major stál vzpřímeně jak svíčka. „Měli jsme domluvený den.“

„Všechny dohody okamžikem vaší agrese padly!“ poznamenala Imadačiko vyloženě nepřátelsky.

Vztekle cukl rty, ale nic neřekl.

„Došlo k neplánované odbočce,“ ukázala kapitánka záběry vulkánu. „Čím déle se tu zdržíme, tím větší je riziko, že už se odtud nedostaneme.“

Kývla ke stěně, kde se zobrazovaly výsledky průběžných měření.

„Máme tu v chráněném nitru MGJ dvě celé tři Zet, a už třiatřicet stupňů. Venku je sedm a přes sto čtyřicet. Vaříme se v polévce ohně

a záření. Už i obvody reaktoru vykazují poruchy samoregulace. Nejvýše tři hodiny. Pokud dojde k jakémukoli zvýšení rizika, ukončíme misi okamžitě. Po povelu k návratu do jednotky neprodleně a co nejrychleji nastupte na plošiny. Nebudeme na nikoho čekat.“ Znělo to možná tvrdě, ale nebylo na výběr. Pokud by se třeba otočil vítr a hrozilo zasypání sopečným popílkem, museli by bez otálení ujíždět jak o život, aby udrželi chlazení reaktoru v činnosti.

„Ber naše prohlášení vážně,“ zdůraznil proto Dumán.

„Rozumím,“ procedil major přes zuby.

„Můžeš jít,“ propustila ho Pirajka. Prkenně se otočil a odkráčel do Sirkimské sekce.

„Prohlédli jsme mezitím jejich výbavu,“ referoval tichým hlasem Dumán, když se dveře mezi sekcemi zavřely. „Mají nějaké izolační oděvy. Možná se pletu, ale nedávám jim moc velkou šanci. Mimochodem, ty přístroje, které napojili na naše systémy v období, kdy si mysleli, že je nevidíme, už jsme schopni na přání odpojit. Něco šlo snadno, něco nám dalo trochu práce, ale zvládli jsme to.“

Přepnul panel a ukázal tečky, poletující kolem sopky. „Ještě něco. Vyslal jsem dvě sondy. Sice budou na odpis, ale myslím že hodnota získaných vzorků jejich ztrátu vyváží. Umístím také další seizmickou stanici.“

„Skvěle provedeno,“ ocenila jeho práci Imadačiko.

Věnoval jí zpola udivený výraz. „Jen pochvala? Dnes nebude žádné vstřícné gesto?“

„Ty jeden vyřiduchu!“ rozesmála se a vesele mu věnovala několik polibků na tvář. „Stačí?“ mrkla na něj pak.

Zavrtěl hlavou. „Slovo »stačí« bych řekl až kdyby tahle tvá specifická gestikulace trvala do večera!“ Všichni se rozesmáli.

„Mimochodem... cos to tam vykládal majorovi o tom, že jsi člověk?“ ozvala se pak kapitánka.

Mávl rukou. „Náhodný omyl v mé logice, způsobený zvýšenou hladinou záření. Nebude se opakovat... tedy pokud nenastane potřeba někdy ho zase využít k zajištění vaší bezpečnosti.“ Velice významným způsobem se zahleděl na Imadačiko, která mimoděk sklonila tvář. Bylo jí jasné, že ví o roztržce se Sirkimským vojákem.

Když zaznamenal, že obě dívky na chvíli rozpačitě zmlkly, naprosto lidským gestem pokrčil rameny. „Přijdu vám moc... nepředvídatelný?“

Pirajka stočila svůj pohled ke kamarádce. To ona s sebou přivedla na jednotku Dumána v roli svého pobočníka. Teď odpověděla na Pirajčin mírně tázavý pohled neurčitou grimasou.

Aha, chápu, naznačil zřetelně výraz v tváři druhého důstojníka. Sklonil se, klekl si před oběma velitelkami na jedno koleno, a neskutečně lidským pohybem vzal jejich dlaně do svých rukou. „Bez obav. Jak náčelnice už ví, jsem jeden z vývojových prototypů Orksalova Homicingského týmu,“ řekl. „Pravděpodobně nejsem ještě tak dokonalý, jako měli být mí následníci, a když se tak do sebe podívám, skutečně mi něco chybí – kupříkladu ten zmíněný trojjediný zákon robotiky. Ale zas mi něco přebývá, namátkou třeba nezlomné odhodlání udělat pro tebe, Im, a také pro tebe, Piraj, všechno čeho jsem schopen. Pokud se mi podaří rozptýlit vaše lehké pochybnosti, budu velmi rád. Omluva za to pořadí, vážená kapitánko...“

Kapitánka s náčelnicí docela dlouho mlčely. Už jen skutečnost, že android použil při oslovení důvěrné zkratky jejich jmen, byla poněkud překvapivá. Imadačiko poprvé napadlo, zda přísné testy normalnosti, kterými Dumán ve výběrovém řízení musel projít, skutečně reflektovaly stav jeho obvodů, anebo zda se android vědomě přetvařoval tak, aby výsledek vyzněl co nejlépe pro něj. Vždyť otevřeně přiznal absenci tří zákonů robotiky! Což znamenalo, že součástí jeho rozhodovacích procesů je i varianta, že by mohl zabít člověka – tedy dovedeno do extrému, i kteroukoli z nich! Na

druhou stranu: zmíněné zákony patrně nahradil jiným druhem vstřícnosti, který se v současné situaci ukázal mnohem výhodnější...

Ticho prolomila až Pirajka. „Mám dojem, milá Im, že ho budeš muset dle potřeby uplácet tou svou gestikulací, aby nám zůstal i nadále věrný!“

„Pokud by to nešlo jinak, přijmu úplatek i od tebe, kapitánko,“ reagoval vyloženě pořouchle.

„Hlavně nezvyšovat ceny!“ zvolala Imadačiko v předstíraném zděšení a místností znovu zazněl smích.

Smál se i Dumán.

9 – Smrtící výsadek

Když Testudon dojel co nejbliže k cíli, Sirkimané si oblékli těžké izolační oděvy, nechali vysunout rampy a vrhli se k trosce. Jejich největším nepřítelem byl čas. V záření, které už venku přesahovalo sedm Zet, mohli pobývat jen minuty.

Vypadalo to špatně. Loď dopadla do pole jakýchsi obřích krystalů, čímž se proměnila v bájný šípkový zámek. Bylo nutno se probít skrz krystalové houštiny ke vstupu. Hlavní cestu vyčistily velké drapáky Testudona, ale vchod už museli zpřístupnit vojáci pneumatickými kladivy. Naštěstí se krystaly lámaly jako sklo.

Gamsirky kontrolovaly celou akci ze své chráněné místnosti. Počítače Testudona pozorně sledovaly každého Sirkimana, a nahoře na obrazových plochách se pomalu ale nezadržitelně zvyšovala čísla souhrnné dávky záření, kterou každý výsadkář obdržel. Nebyly to veselé hodnoty. I tříhodinová lhůta, kterou stanovila kapitánka, byla přehnaně dlouhá. Pokud vojáci zůstanou venku přes půl hodiny, nevyváznou životem. Ale zatím se chovali, jako by je to nezajímalo...

„Co je tohle?“ řekla náhle Pirajka. Protože byl Testudon momentálně napojen na funkční části sítě trajleru, prohlížela si jeho interiér. Teď zkoumala záběr z pilotní kabiny. Těla obou pilotů byla tam, kde je patrně zastihla smrt při dopadu, ale jejich vzhled byl... děsivý.

„O jakou se jedná rasu?!“ užasla Imadačiko, když si přeprnula stejný obraz.

„Jsou to vůbec humanoidi?“

„Kdo ví, koho Sirkimani obsazují do svých vojenských pozic,“ pokrčila rameny malá náčelnice. „Ale vypadají fakt příšerně.“

„Vidíte tohle?“ převedl Dumán jejich pozornost jinam. Vojáci stěhovali k dosahu manipulátorů malé, ale zjevně velmi těžké kontejnery. Jak se „brodili“ elektrostatickou bouří, všude kolem nich

i na nich neustále sršely jiskry. Sirkimané sebou škubali, jak dostávali i přes obleky elektrické rány. „To nevypadá na aparatury. Spíš na zlato.“

Náhle počaly detektory záření varovně chřestit. Ze slunce dorazila výrazně intenzívnější vlna částic. Venkovní hodnota Zet rychle vystoupala na osmičku a nevypadalo to, že by chtěla klesnout.

„A je to tady,“ podotkla Pirajka a přes komčip vyslala signál k návratu. Bylo vidět, že ho Sirkimané obdrželi – snad každý sebou překvapeně trhl a nepochybně okamžitě začali komunikovat s majorem na jejich vojenském okruhu. Dvě dvojice, které nesly kontejnery k manipulátorům, ztlačně zrychlily. Bylo zřejmé že napínají síly na doraz. Ale tři jiní naopak chvatně zamířili dovnitř trosky!

„Nedělejte hlouposti!“ rozkřikla se kapitánka na bláznivé vojáky. „Nastupte! Odjíždíme ihned!“

Zašilhala na stěnu. Tři celé pět, ukazoval údaj. Přesně toho se bála, to už bylo moc! Zůstat na místě znamenalo zemřít!

„Ještě chvíli!“ slyšela majorův hlas, přerývaný rachotem, jak se do frekvence promítala kanonáda blesků. Vojáci, obsluhující nakládání kontejnerů, neohrabaně pobíhali ve svých těžkých oblecích a snažili se chytit manipulátorů, které by je vyzdvihly na palubu. Jenže tři další byli stále uvnitř trajleru!

Pirajka znovu pohlédla na měřák. Už nám jde o život! Dostali přece jasné instrukce. Rozhodli se po svém? Tak já také!

„Nesouhlas. Jednotka odjíždí právě teď!“ vykřikla.

„Skrýj nás tady za ten útes!“ vydala povel náčelnici. Ta už ale sama zadávala příkazy řízení – byla to jediná cesta k záchraně. Mohutná kola zabrala a celý obrovský komplex se počal přesouvat do určeného místa. Vzhledem k tomu, že slunce stálo pořád nízko nad obzorem, měl by manévr přinést snížení radiační zátěže.

„Stůjte! U Leptona, zastavte!“ slyšela v praskotu majorův křik.

„Zamítá se!“

„Hele ho...“ řekl tiše Dumán. Major v prvním hangáru chvatně napojoval nějaký přístroj na síť. „Přesně jak jsem čekal,“ konstatoval android. „Pokouší se ovládnout náš jízdní aparát.“

Bylo zřetelně vidět, jak majorova gesta přecházejí z naléhavých do vyloženě vzteklých, když zjistil, že se jim diverze nepovedla.

„Já vás nenávidím, zbabělé Gamsirky!“ rozpoznaly v lavině rušivých výbojů majorův zuřivý hlas.

„Stejně nezastavujeme!“ odsekla Pirajka tvrdě.

Jenže stalo se něco mnohem hroznějšího.

„Zde!“ Dumán o své vůli přepnul obraz z nitra trosky na panely obou velitelek. Což sice byla velká opovážlivost, ale to co se dělo na záběrech kamer, jeho čin zcela ospravedlňovalo. Trojice výsadkářů, která místo návratu vnikla ještě jednou do trosky, se nacházela v čemsi neuvěřitelném: chumelenici krystalů! Nespočet blyštivých projektilů zběsile vířil kolem nich, a když se uragán počal barvit do ruda, nebylo pochyb, že osud vojáků je zpečetěn.

„Tohle přece není možné...“ vydechla Imadačiko šokovaně. Neznala žádný přírodní fenomén, který by se takhle cílevědomě a vražedně choval! Zkáza byla naprostá: v pár sekundách se nešťastníci proměnili v neidentifikovatelnou drť, která byla dál a dál trhaná šíleným tancem krvežíznivých minerálů...

„Kapitánko Pirajko! Pro Trojsvatého Leptona, zastav! Na minutu! Mám uvnitř trajleru ještě lidi!“ řval major jak posedlý.

Kapitánka polkla. „Ne, už nemáš,“ řekla.

10 – Jak pryč

„Tak,“ pronesla kapitánka ledovým tónem, když major shlédl děsivý záznam z nitra trosky. „Teď mi o vaší misi řekneš všechno, co víš. Všechno!“ zdůraznila. „Jestli budu mít pocit, žeš mi zamlčel jediné slovo, dostanu to z tebe násilím.“

Major si podmračeně měřil osm ozbrojených robotů, stojících kolem. Konečně mu v plné míře došlo, že ho i s celým výsadkem mají tyhle dvě našťvané dívky v hrsti. Jenže jeho odpověď byla velmi stručná.

„Dostal jsem takovýto rozkaz: získat z paluby trajleru tolik kontejnerů, kolik jen bude možné. Cokoliv jiného je naprosto irelevantní.“ Zhluboka vzdychl. „Klidně mě můžete mučit. Víc toho není, přísahám u Leptona trojmo vzývaného.“

„Jaká zařízení jsou v těch kontejnerech?“

„Také nevím. Ale hodně těžká.“

Ticho v Gamsirské sekci akcentoval jen měřič radiace, který náhle zklidnil svůj tep. Všichni se podívali na údaj. Jedna celá šest. S tím už se dá chvíli žít. Únik za blízkou terénní vlnu přinesl záchranu.

„Můžeš jít,“ rozhodla Pirajka náhle a Dumán vyprovodil Sirkimana zpět do jejich oddílu.

„Naše přežití je starost číslo jedna, kontejnery číslo dva,“ upřesnila kapitánka. „Dumi, dá se zjistit kolik Zet by nám odstínily těžké průzkumné skafandry?“

„Vyhodnocuji,“ reagoval druhý důstojník. „Tři desetiny,“ dodal po chvíli.

„Lepší než nic. Každá desetinka se počítá. Im, dáme si jednu rekonstrukční injekci, a za šest hodin druhou. Víc jich nemáme.“ Jednotka měla v lékařské výbavě i látku, která pomáhala tělu zvládat poškození vzniklé ozářením. Každá z dívek měla dvě dávky. Protože byly vyrobené podle genetického profilu, jejich účinnost

byla slibná, ale na druhou stranu nefungovaly žádné jiné osobě. Stejně je nikdo neplánoval použít – Testudon už měl být v tuto dobu dávno bezpečně schovaný na odvrácené straně. Že to bude jinak, se nedalo tušit.

„Myslíš, že už nebude hůř?“ tázala se Imadačiko váhavě.

„Možná bude. Jenže co je lepší opravovat? Trochu poškozené tělo nebo hodně poškozené?“

„Jasně. Souhlas,“ kývla náčelnice.

„Budeme se vracet přískoky,“ pokračovala Pirajka. „Naplánuj cestu mezi body, za které bychom se s jednotkou mohli dočasně skrčit. Oblečeme si skafy, a mezi úkryty pojedeme, co to dá. V nějaké díře vždy necháme stroje vychladnout a uděláme údržbu, jak jen to půjde.“

„Jdu na to,“ potvrdila malá černovláska. „Au,“ mňoukla, když ji Dumán „nečekaně“ přepadl injekcí ochranné látky.

„Dumi, až dostatečně ukojíš své sadistické choutky na Imadačiko, poskytni Sirkimanům nějaké tlumící léky. Mám dojem, že na tom po svém výletu nejsou zrovna dobře, ale nic lepšího pro ně nemáme.“

„Provedu.“

V sekci zavládlo relativní ticho, podbarvené neustálým tlumeným rachotem blesků. Náhle Imadačiko řekla: „Tak to mě olemuj.“

„Poděl se o své pocity, drahá,“ reagovala teatrálně kapitánka, což u všech vyvolalo letmý úsměv.

„Tohle mi ukázaly průzkumné drony během mapování cesty. Hodím to na graf. Sledujte,“ informovala náčelnice a poslala jim znázornění.

Dumán pochopil význam grafu hned, ale ze slušnosti počkal, až se ozve kapitánka. „Blesky se koncentrují kolem jednotky??“ řekla užasle.

„V tomto čase rozhodně,“ potvrdila Imadačiko.

Baaang! potvrdila její slova další „pecka“. Byla nad míru důrazná. Ovládací panely pohasly, světlo zakolísalo a MGJ sebou trhla, jak náhle různé systémy vypověděly službu.

Pirajčin panel úplně zčernal. Pohotově ho přepnula do nouzového režimu a nespokojeně zavrčela, protože značná část plochy zůstala roztrhaná do barevné mozaiky.

„Uf! Reaktor drží. Trojkově obnovuji,“ ozvala se Imadačiko. Zaznamenala potíže Pirajčina pultu a sama se pustila do velitelských kontrol. Pak nastalo chvíli ticho. Každý urychleně řešil nejpalčivější problémy.

„U mě skoro dobré,“ konstatoval po odmlce Dumán.

„Jo,“ kývla Im na znamení že i její systémy už opravily největší škody. „Ale raději ať se to moc často neopakuje. Někudy dovnitř pronikla ozvěna blesku. Zkusím slabé místo najít a izolovat. Jak je vůbec možné dostat takovou pecku, když jsme schovaní?!“

„Stojíme sice ve stínu, ale na nějaké geologické anomálii,“ navrhla logické řešení kapitánka. „Im, tu trasu. Rychle. Dumi, chci tu už mít ty skafandry, a vezmeš si také... No konečně,“ dodala, protože jí servisní robot vyměnil poškozený panel za funkční.

Během sedmi minut bylo vše připraveno a trojice se nasoukala do těžkých ochranných obleků, které byly navrženy pro práci ve velmi nepříznivém prostředí. Trochu s obtížemi si sedli.

„Přískok jedna, vpřed!“ velela Pirajka. Motory zabraly a Testudon se vydal na útěk směrem k odvrácené straně Dasifu.

„Immm...!“ podotkla už po minutě trochu nespokojeně Pirajka. Rychlost jízdy totiž nepřesahovala jedenáct kilometrů v hodině! „Nemusíš tak úzkostlivě dbát na tlumiče. Ony to vydrží!“

„Jedeme na max,“ ujistila ji náčelnice. „Problém je v motorové izolaci. Jsme už tři dny mimo teplotní funkční rozsah, materiál izolace degraduje a vinutí mají zkratky. Samoopravné kapsle sice něco zacelí, ale začínají nám docházet. Nevymáčknu z pojezdů víc, aniž by neshořely.“

„Je šance nějaký motor opravit za chodu?“

„Za chodu?“ opakovala nechápavě Imadačiko.

Ale Dumán si věděl rady. „Zvedneme jednu nohu do vzduchu a provedeme opravu za jízdy. Nebude to snadné, ale není to nemožné.“

„Co robotům upadne na zem, už nesebereme,“ varovala Imadačiko.

„Když zprovozníme po jednom motoru na každé straně, vytáhneme to aspoň o šest kilometrů nahoru,“ uvedla kapitánka protiargument.

„Souhlas,“ přijala náčelnice riskantní plán. „Provedte!“ velela armádě mechaniků z celé jednotky. Akce, která v dějinách servisu mamutích strojů naprosto neměla obdoby, se rozběhla. Mohutné rameno jeřábu na vrchu jednotky se dalo do pohybu. Roboti vybavení dodatečnou izolací chvatně modifikovali své montážní programy na zcela nečekané podmínky, a už opatrně lezli po nosnících k nejvíce poškozenému kolu.

„Můj původní odhad asi padá,“ přiznala poctivě kapitánka po čtvrt hodině. „To by musela být ta anomálie přitahující blesky dost veliká. Příčina bude jiná. Jsme pohyblivý svodič v elektrostatickém příboji?“

„Vezeme něco, o čem nic nevíme,“ poznamenal Dumán.

„Dumi? Jak může náklad přitahovat blesky?“ podivila se Imadačiko.

„Zatím nevím. Ale necháváme za sebou stopu,“ upozornil a poslal velitelkám novou sadu obrázků. Zdálo se, jako by stopa po kolech byla z dálky posypána jakýmsi jemným lesklým popraškem.

„Nějaký nerost těsně pod povrchem, který narušujeme?“ tipla Im.

„Odeberu vzorky a uvidíme,“ reagoval.

„Ou!“ To byla skoro jednohlasá reakce na nečekané zhoupnutí jednotky. Horkem poškozené stabilizátory nedokázaly vyrovnat

aktuální výkyv. Jeden z robotů se „utrhl“ a spadl z rozmontovaného pojezdu.

„Spojím vhodné s užitečným. Dron sebere vzorek i robota,“ upravil svůj záměr nevzrušeně Dumán, zatímco mohutný stroj pod vražedně sálajícím sluncem dál usilovně zdolával vzdálenost, dělící ho od vybraného úkrytu.

11 – Děsivé zjištění

„Jsem celá vařená,“ postěžovala si Imadačiko, když Testudon konečně zajel do cílového kráteru. Záření pokleslo a posádka mohla vystoupit z masivních skafandrů. Teplota moc příjemná nebyla, i v chráněné sekci se držela na 34 stupních.

Pirajka měla jiné starosti. „Co analýzy?“ obrátila se na Dumána, jen co sundala těžkou přilbu.

„Probíhají. Možná nám to rozhodilo i aparatury, zatím dostávám zcela šílené výsledky. Momentálně jsme ve stínu. Rekalibrujeme a měření zopakujeme.“

„Kolik času potřebujete na dokončení opravy? Dík,“ reagovala, když jí android také podal ručník.

„Pokud se nic nepokazí, pět hodin. Pracemi za jízdy jsme ušetřili čas.“

„Začni rovnou s demontáží na opačné straně.“

„Už na ní děláme,“ ujistil ji.

„Děkuji. Co Roxgorome? Není lepší spojení, když jsme ve stínu?“

„Nedaří se.“

„Tak jo.“ Pomalu vylézala z nitra expedičního obleku. „Našla by se na téhle horké jednotce kapka vychlazeného pití...?“

I když během zastávky bylo na MGJ plno práce, Pirajka navštívila Sirkimany. Nevypadalo to u nich vesele. Majora, který akci řídil, částečně chránily stěny skladu jedna, ale výsadbáři na tom byli špatně. Všechno dorazila majorova nevlídná otázka. „Přišla jsi se podívat, jak tvoji nepřátelé umírají?“

Pirajka ovládla chuť plivnout mu do obličeje. „Pokud ti vadí, že se spolu s námi snažíme zachránit i vás, můžete si klidně vystoupit a jít pěšky,“ odsekla stroze a raději se vrátila ke svým úkolům.

Když dokončila nezbytnou koordinaci prací, Dumán na ni kývl. „Na momentíček prosím,“ ukázal jí svou obrazovku. „Před hodinou a teď. Vidíš rozdíl?“

„Nemůže to nějak kondenzovat z atmosféry? Nebo z té sopky?“ nadhodila. Stříbřité krystalky se táhly ve stopách Testudona ze směru, odkud přijeli, až skoro ke kolům.

„Neřekl bych. Kromě rozryté země za sebou nenecháváme nic. Jenže to není to hlavní. Něčeho se přidrž,“ vybídl kapitánku a zobrazil šest spektrogramů. „Analýza kontejnerů. Ověřená.“

Každý výsledek vypadal úplně jinak, a především zasahoval do hodnot, které by správně vůbec neměly existovat!

Pirajka na to hleděla jak uhranutá. „Im...“ zašeptala. „Imadačiko!!“ vykřikla vzápětí, i když náčelnice seděla jen o jedno křeslo dál. Malá Gamsirka bezmála polekaně vyskočila a honem se podívala na zobrazovač. Pak si jen šokovaně sedla zpět. „Vážně?!“ vydechla.

„Kolik máme ve skladu jedna?!“ zavrčela Pirajka.

„Tři celé a desetina, padesát dva stupňů!“ hlásil ihned Dumán. Okamžitě mu došlo, proč se kapitánka ptá. „Můžu tam dojít místo tebe?“

„Nemůžeš. Na čtvrt minuty to vydržím,“ procedila kapitánka mezi zuby a dopnula boty.

„Vem si stráž,“ připomněla Imadačiko zamračeně.

Pirajka kývla, a vyrazila z chráněné sekce, zatímco vydávala povely komčipem. Trojice ozbrojených robotů se k ní připojila vzápětí. Raději nepoužila výtah – kabina by mohla někde uvíznout kvůli deformaci nosníků vlivem teploty. Supěla a hnala se žhavými chodbami. Ještě že měla rukavice – horké bylo i zábradlí.

„Otevřít!“ zařvala na službu u hangáru, i když díky povelu komčipu robot už otvíral vstup. Vpadla do rozpálené haly, v níž spočívalo sedm malých kontejnerů – vše, co Sirkimané dokázali donést z trosky.

A pak Pirajka udělala nečekanou věc: sundala si klapku z oka. Místo prázdného důlku se objevila zářivě fialová duhovka na jasně zeleném pozadí! Stačil jí jediný pohled. Otočila se a rázovala zpět,

zakrývající si prazvláštní oko znovu tmavou klapkou. „Zatracený Sirkimani! Banda magorů!“ klela za chůze, která se blížila poklusu. „Stráž se mnou!!“

„Řekla jsem, že jestli zamlčíš jediné slovo, dostanu to z tebe násilím!“ vyštěkla vztekle na majora okamžitě poté, co vtrhla do Sirkimské místnosti se třemi roboty vybavenými plazmovými řezáky.

Ten se udiveně, ale i nevlídně ohlédl. „Kapitánko?! Nechápu.“

„Pašujete trilibrium, vy šmejdi!!“ zaječela.

Tváře Sirkimanů byly zrcadlem nefalšovaného ohromení.

„Cože?!“

Jejich reakce kapitánku zklidnila. Zhluboka vydechla, aby získala sebekontrolu. „Přísahej, že vám to nikdo neřekl. A drž se pravdy!“

„Při trojmocném Leptonovi!“ vyrazil ze sebe a udělal znamení rukou.

Okamžik ho probodávala pohledem a Sirkiman naprosto netušil, že OBOU očí. Poté ho zlostným gestem pozvala s sebou do Gamsirské sekce.

„No, to je mazec!“ zalupal po dechu, když viděl spektrogramy, ale hned se zamračil. „Moment! Vy jste to otevřeli?“

„Ani náhodou! Je to v antamaciových obalech. Ale havárie je leckde poškodila. Ionizace jasně signalizuje co je uvnitř,“ pronesla vražedným tónem Pirajka.

„Tak teď už mi to dává smysl,“ poznamenal temně.

„Jo,“ kývla hořce. „Jsme vám nesmírně vděční, do jakého maléru jste nás zatáhli.“

„Opakuji že jsme nic nevěděli.“

„Chci ti věřit, protože opačný případ bych musela klasifikovat jako úmyslný pokus o přímé ohrožení našich životů. Vyřešíme to bez vás. Odejdi, už tě tu nepotřebujeme.“

Major otevřel ústa, jako by chtěl vznést důraznou námitku, ale trojice robotů zapnula své plazmové zbraně.

Přešel je vzteklým pohledem, beze slova se otočil a vrátil do Sirkimské místnosti.

„Leda šílenec by si to nechal na palubě. Vyložíme je. Dumi, zaznamenej tohle místo, aby Sirkimani kontejnery někdy potom našli.“ Potřásla hlavou. „Rázem je pár věcí jasných. Piloti nejspíš zmutovali už za letu, a v nějakém děsném stavu přivedli trajler k havárii. Kdo ví, co doopravdy bylo uvnitř skafandru, který jsme našli cestou k trosce. A krystaly, které roztrhaly majorovy vojáky, jsou opravdu nějakým způsobem živé – díky trilibrxiu. To se chtělo slepě bránit, aby vojáci kontejnery neoddělovali od ostatních... Cestou zpět jsem se stavila ve vzorkovně. Dřív když jsem nevěděla co hledat, neviděla jsem to. Ale teď tvrdím, že nejméně ve dvou vrtných vzorcích jsou stopy antamacia. Hledáme tu ochranu proti magii!“ Popuzeně hodila hlavou. „Tak už je to?!““

Jenže Dumán učinil opatrně nesouhlasné gesto. „Odpusť, není... Možná by přece jen bylo lepší náklad zachovat...“

„Cože?!“ užasla kapitánka, ale přiměla se zvážit připomínku. Druhý důstojník nikdy nemluvil jen tak do větru. Pravda, uvědomila si vzápětí. Nemáme žádnou záruku, že nám Sirkimané nahradí, oč jsme přišli. Trilibrxium by v tom případě bylo skvělý argument pro vyjednávání. Jenže mít tragicky proslulou látku v hangáru se jí nechtělo. I když... je aspoň stíněná antamaciem... těžká volba!

„Tak jinak,“ rozhodla. „Pošleme kontejnery na místo další plánované zastávky dronem. Jakmile tam dojedeme, můžeme akci zopakovat.“

„Výtečné řešení,“ pouklonil se android, aniž změnil výraz.

Řečeno, uděláno. O čtvrt hodiny později vystartoval z otevřeného hangáru do bouřící atmosféry nákladní dron, a kolébovavě zamířil ke svému cíli. Nedoletěl daleko. Tentokrát neschytil jeden, ale rovnou tři blesky, které ho sestřelily ani ne kilometr od jednotky!

„Za pokus to stálo,“ poznamenala zaraženě Imadačiko.

„Jasná odpověď na otázku, zda, a hlavně proč se kolem nás koncentrují blesky,“ řekl Dumán.

„A ještě horší předpověď,“ pokračovala Im. „Kontejnery jsou sice stíněné, ale co se děje uvnitř, nikdo netuší.“

Pirajka vzdychla. „Dobře. Dumi, pokus se obalit kontejnery nějakou další elektricky izolační hmotou, a rozděl je po hangáru tak, aby byly co nejdál od sebe ale i od stěn. Nemáme na vybranou – musíme vézt tu příšernost kvůli budoucí licitaci se Sirkimany.“

Nikdo nic neříkal. Bylo jasné, o co se hraje.

12 – Cestovní potíže

„Můžeme?“ tázala se Pirajka.

„Můžeme,“ potvrdila Imadačiko.

„Přískok dva – vpřed.“

Testudon vyrazil po pěti hodinách na další úsek únikové trasy. Tentokrát měl zvednutou nohu na opačné straně.

„Zatím nám oprava nijak nepomůže,“ referoval Dumán. „Nemáme jak sílu symetricky kompenzovat. Montáž dokončíme během přesunu k druhému úkrytu. Jen upozorňuji, že tím jsme vyčerpali díly pro opravu pojezdů. Nikdo neočekával, že bychom podobnou operaci potřebovali, natož hned dvě. Teplota nám také vaří přivěšenou hydrauliku. Vypnu stěnové manipulátory a ponechám aktivní jen zařízení na spodku.“

„Rozumím,“ konstatovala kapitánka.

Jen co vyjeli z ochranného stínu návrší, Zet vyskočilo na trojku. Se značnou nechutí se dívky nasoukaly do ochranných obleků, a v Gamsirské místnosti zavládlo horké ticho. I když se zvolna blížili k odvrácené straně Dasifu, pekelné hodnoty venku nepolevovaly. Přísluní jim jasně dávalo najevo, že nikomu nic neodpustí.

Za jízdy sebrali spálený dron a nechali umístit kontejner zpět do skladu jedna. Víc se udělat nedalo.

V této etapě bylo znát, že poškození motorů pokračuje. Průměrná rychlost klesla o další kilometr za hodinu. Testudon se doslova ploužil z posledních sil rozžhavenou krajinou a stoicky snášel rány blesků. Malým zázrakem bylo, že reaktor i za těchto podmínek stále fungoval.

„Major s tebou chce mluvit,“ ozval se Dumán zhruba po hodině jízdy.

„No?!“ zapnula Pirajka nevlídně komunikaci.

„Mám tu dva zemřelé.“

I když Sirkimany z duše nesnášela, přece jen ji to zasáhlo.

„Dumi... zařid' to,“ vyzvala druhého důstojníka. O něco později manipulátory vyložily na pekelný povrch Dasifu další dva podlouhlé kontejnery s těly Sirkimanů. Dumán kvůli tomu nenechal jednotku ani zastavit, vyložení proběhlo za jízdy. Sirkimané to nekomentovali.

„Major, poručík Ramf a četař Rckers se ještě drží,“ referoval, když se vrátil do bezpečné Gamsirské místnosti. „Ale zbylí výsadkáři to podle mě mají také spočítané...“

Nebylo jak jim pomoci krom poskytnutí paliativních látek, za které Sirkimané doteď ani nepoděkovali.

Čas do ukončení opravy druhého pojezdu dívky využily k tomu, aby si krátce zdřímly a pokusily aspoň symbolicky obnovit sílu. Druhý důstojník je spolehlivě vzbudil v pravou chvíli. „Montáž hotova,“ oznámil.

Imadačiko nechala položit kola na zem, naposledy provedla testy a zapnula oboustranný pohon. Jako by se jednotce vlila nová krev do žil! Její pohyb rázem zrychlil a stal se mnohem lépe ovladatelný.

„Nepřeháněj to prosím tě,“ poznamenala kapitánka, když viděla jak výkon opravených pojezdů vykazuje stoprocentní zátěž.

„Máme necelou hodinu do dalšího úkrytu,“ opáčila Im. „Jestli se něco nepovedlo, chci abych na to přišla teď a měla pak čas to ve stínu řešit, než aby nás to chytlo na další cestě.“ Což znělo rozumně. Ale náčelnice jednotky i tak po nějaké chvíli snížila výkon na devět desetin.

„Dumi?“ řekla po chvíli kapitánka. „Uprav ty kontejnery. Asi se cestou nějak sesypaly.“

Dumán si ihned vyvolal obraz prvního skladu. Kontejnery byly rozházené po podlaze směrem ke středu haly.

„Napravím to,“ řekl a vydal příkazy robotům, aby vrátili kontejnery na původní místa.

„Je trochu klidněji, že?“ ozvala se náčelnice po chvíli. Skutečně, zdálo se, že tanec blesků kolem Testudona o poznání polevil, ale ukázalo se, že jen dočasně.

Vtom se ozval druhý důstojník: „Máme tu nečekanou situaci.“ Přeposlal obraz ze skladu číslo jedna. Vypadalo to, jako by roboti nedokázali kontejnery správně rozmístit. Opět se zdály být shluknuté uprostřed.

„Ještě před dvanácti minutami stály na svých místech.“ A vtom se jeden z nich zcela nepochybně o maličko posunul směrem k ostatním!

„Horko nám zdeformovalo podlahu,“ zavrčela Pirajka. „Pořád se setřásají dohromady. Připevni je nějak!“

„Provedu,“ řekl android poněkud zaraženě. Kontejnery přece byly zajištěny standardními svorkami ke kotevním bodům v podlaze. Ale když si nechal ukázat obraz kamer robotů, kteří přišli náklad znovu rozmístit, všechny pojistky byly odjištěné.

Tentokrát pro upevnění nákladu roboti užili tkanou pásovinu.

„Dělají to ty kontejnery,“ řekl Dumán, když byly práce skončené. „Nechal jsem proměřit podlahu. Je rovná.“ Jako na potvrzení jeho slov náhle jeden poutací pás vystřelil jako guma z praku, a box se jasně posunul směrem k ostatním!

„Nedovol, aby se shlukly dohromady!“ velela kapitánka.

„Provedu.“ Automatická dílna v dolních podlažích dostala příkazy, a zhotovila úchyty z kovu přesně na rozměr kontejnerů i s přidanou izolací. Zanedlouho byl náklad upevněn železnými pásy, přišroubovanými k podlaze. Vypadalo to, že poslední opatření konečně nezbedné kontejnery umravní. „Znovu se zkoušejí utrhnout,“ konstatoval po nějaké době druhý důstojník. „Registrujeme otřesy, pocházející ze skladu jedna. Ale nemají na to sílu. Zatím.“

„Aspoň že tak. Dumi, vem řízení. Zkusíme se ještě trochu prospat,“ navrhl kapitánka. Na obě dívky doléhala únava z úmorné mise; ale hlavním důvodem bylo spíše záření, kterému byly vystavené. Oba masivní skafandry znehybněly a nad jízdou Testudona bděl pouze druhý důstojník.

„Půl hodiny do stínu,“ vzbudil po čase Pirajku. I přes dvojitě bezpečnostní sklo přilby viděl její unavený výraz. Povrchní spánek nijak moc nepomohl.

„Jasně,“ vydechla a snažila se zorientovat v údajích na panelu. I když se jednotka blížila k odvrácené polokouli, venkovní hodnoty vůbec neklesaly. Tři celé jedna, ukazoval výhrůžně údaj měřáku na stěně. Venku bylo 8.7 Zet. Nebýt toho, že si zřídili chráněné prostory v nitru jednotky, už by je záření dávno zabilo.

„Osm a tři čtvrtě?!“ přečetla kapitánka nahlas. „Jak to, že tu máme jen tři jedna? Měřák celou dobu hlásil chybné údaje?“

„Nelekej se, záznam je v pořádku. Nechal jsem demontovat některé přepážky, abych posílil stínění našeho úkrytu,“ vysvětlil Dumán. „Kontejnery se zatím neutrhly, opravené pojezdy nás zrychlily o plánovaných šest kilometrů v hodině, a to nejlepší nakonec: právě jsme překonali bod největší blízkosti ke slunci.“ Jeho řeč i pohyby byly tentokrát méně lidské než obvykle. Záření si vybíralo daň i na jeho syntetickém těle, především na jemných obvodech osobnosti.

„Sláva; jenže peklo zdaleka nekončí,“ nechala o sobě vědět Imadačiko. „Ať chceme nebo ne, musíme zůstat ve stínu, dokud hodnota venku neklesne pod osm Zet. Kumulativní dávka by nás mohla vážně poškodit. I takhle si užijeme, než si tělo s takovou devastací poradí.“ Odkáslala si. „Je mi fakt hrozně.“

To ani nemusela říkat. Dívky na sebe koukaly přes silná hledí příleeb. Je to horší než jsme čekaly, věděly i beze slov.

„Přikláním se k názoru náčelnice,“ podpořil ji Dumán. „Pohonné jednotky jsou tak poničené, že přispívají k pohybu už jen minimálně. Jestli se stane něco s těmi opravenými, zůstaneme trčet na otevřené pláni v plné sluneční palbě.“

Všichni věděli, že tím déle bude trvat zátěž ostatních systémů, především chlazení reaktoru a klimatizace. Ale nebylo na výběr.

„Souhlas,“ vzdychla Pirajka unaveně.

13 – Kiritské oko

Dumánova pesimistická varianta se naneštěstí vyplnila. Opravené pojezdy počaly vykazovat nadměrný ohřev.

„Nedává to smysl. Nedává!“ opakoval android umíněně. „Nevidím jediný důvod, proč by teplota v osách měla tak šíleně růst. Kdyby to nebyla hloupost, vsadil bych si na diverzi – magnézium do ložisek nebo tak něco. Což je samosebou nereálné už jen proto, že nikdo na palubě nechce havarovat na přivrácené straně. Ani Sirkimané.“

Bylo nutno zpomalit o třetinu. Teplota klesla, ale jakmile se pokusili přidat, opět rostla. A zdálo se, že ještě strměji.

„Musíme dorazit do úkrytu stůj co stůj!“ rozhodla Pirajka. Ostatně – žádné jiné východisko neexistovalo.

Dumán spolu ještě s jedním operátorem už vůbec neopouštěli řídicí stanoviště. Osobně dohlíželi nad pracovním režimem pojezdů a snažili se držet výkon těsně pod hranicí, za kterou už hrozilo spálení motorů. Obří kola se valila po vařícím skalnatém podkladu stále namáhavěji. Testudon nezadržitelně zpomaloval.

Navíc náhle selhal navigační systém.

„Měníme směr!“ hlásil překvapeně Dumán. „Nastavila se návratová trasa k trajleru!“

„Zrušit, opravit původní směr!“ velela Pirajka. I když se cítila mizerně, donutila se chvíli sledovat parametry jízdy. „Neustále hlídej směr a raději ještě trochu zvolni,“ vydala pak Dumánovi doporučení. „Já vím, že to zase o něco zvýší naše ozáření, ale pokud pojezdy shoří, než dojedeme do cíle, už nám nepomůže nic.“

„Držíme výkon v optimu mezi rychlostí a rizikem, a kontrolujeme parametry nepřetržitě,“ snažil se druhý důstojník naznačit, že dělá maximum. „Kdykoli začíná teplota nebo ztráty růst, korigujeme rychlost okamžitě.“

Pirajka uštvane opřela hlavu uvnitř o přílbu. „Prostě uber pět procent a nehádej se.“

„Provedu,“ potvrdil android s viditelným nesouhlasem. MGJ ještě zpomalila, obří stroj se drápal krajinou plnou smrtícího záření téměř jakoby jen z donucení.

Jenže náhle počala teplota motorů zcela nečekaně prudce růst! Byl to tak rychlý vzestup, že oba androidi, hlídající jízdu, jen tak tak stačili snížit výkon, aby se vinutí nespálila. Nebýt rezervy, kterou díky Pirajčině rozkazu měli, nejspíš by naráz přišli o veškerý pohon!

„Problém!“ hlásil Dumán opravdu vylekaně. „Skoro stojíme – jen tři kilometry v hodině. Najednou nám teplota vyskočila o šedesát stupňů! Nouzově chladím!“

„Tušila jsem něco podobného,“ vydechla Pirajka.

„Jak jsi k takovému předpokladu došla?“ žasl. Z pojezdů se mezitím valila bílá mračna, jak se na nich odpařovala chladící kapalina.

„To ti těžko vysvětlím,“ pousmála se znaveně. „Tušení nemá... žádnou logiku.“

Situace se rapidně zhoršovala. Testudon, namáhaný nad všechny očekávané meze, počínal masivně selhávat. Na dohled od vybraného cíle zcela zkolaboval levý zadní pohon. Jakákoli energie šla rovnou do zkratu. Dumán nechal zvednout kolo ze země, aby je aspoň nebrzdilo.

„Posledních sto metrů!“ hlásil, a i když byl stroj, jeho hlas nesl dobře znatelné napětí. MGJ se doslova plazila. Vzdálenost, kterou by běžně zdolala za dvacet sekund, teď vyžadovala čtyři nervy drásající minuty. Dojedou do úkrytu nebo je postihne fatální kolaps techniky těsně před cílem?

„Drapáky!“ vydala Pirajka rozkaz. Dumán okamžitě pochopil. Jako vysílený člověk klesne na čtyři a pomáhá si rukama, stejně tak Testudon aktivoval manipulátory na spodku. Mohutné mechanické ruce se počaly zasekávat do podkladu ve snaze přispět svým úsilím v poslední fázi jízdy. Pomohlo to!

V Gamsirské sekci v kritických sekundách nikdo ani nedýchal. Obrovský stroj se trhaně otočil téměř o devadesát stupňů a s výrazným kolébáním zajel do vybrané skalní strže. Už i tlumící mechanismy selhávaly, jednotkou lomcovaly otřesy, jak kola narážela na terénní nerovnosti.

Konečně zastavili. Úspěch!

Po napjaté a vyčerpávající jízdě žhavým terénem se Testudon skryl v hluboké průrvě jak raněné zvíře do nory. Ocelové ozubené lžice bagrů vykousaly z podkladu všechny překážející nerovnosti a ramena pojezdů spustila tělo jednotky dolů k zemi. Čím níže, tím lépe. Detektor záření v Gamsirské místnosti nakonec klesl na jedna a půl.

Dlouho bylo ticho. Nikdo neměl sílu jásat, že právě utekli hrobníkovi z lopaty. A nikdo neměl ani sílu ujmout se velení.

Pirajka měla pocit, jako by na ní ležela tunová horká skála. Dýchala povrchně a cítila splašený tep srdce až v hlavě. Ani nechtěla otevírat pálící oko. Teprve lehké píchnutí a mravenčivý pocit v paži ji poněkud probral.

„Klid. To je tvůj rekonstruktor,“ řekl Dumán, který se nad ní skláněl. Uvědomila si, že drží v ruce lékařský dávkovač, napojený na vnitřní intramuskulární injektor skafandru.

„Kdes... ho vyčaroval?“ zašeptala užasle.

„Androidé nečarují, to přece víš. Nechal zhotovit v lékařském oddělení přepravní lodi před vysazením na Dasifu,“ přiznal.

„Na čí rozkaz?“

„Přece na tvůj.“

„Dumi!“ řekla přísně. Nic takového si nepamatovala.

„No dobře. Trochu jsem si vypůjčil tvé ID. Ale dvě injekce na osobu pro celou misi mi přišly hrozně málo. Tak jsem ještě přibral za vlastní peníze dvě pro každou z vás.“

„Měls to dřív dát Im a pak teprv mně...!“ zafuněla.

„Ano prosím. Im už svou dávku dostala. Kdy si dáte zbývající, nechám už na vaší úvaze.“ Pousmál se. „Buď tak hodná, nedeptej mé city zase tou tvou básničkou o udělení důtky. Po patnácté už by zněla maličko otřepaně...“

Pirajka zavřela oko. „Já tě zabiju, ty zlotřilej syntřáku,“ zašeptala sotva slyšitelně. „Ale až poté, co tě zlíbám do bezvědomí...!“

„Můžu se tím pochlubit Imadačiko?“ mrkl na ni, ale když spatřil její nesouhlasný výraz, hned jí konejšivě položil dlaň na rameno skafandru. „Klííd.... budu mlčet a ona spí.“

„Tak ji nebud'. Vezmu to zatím i za ni.“

Genové revitalizující injekce byly úplné elixíry života. Po necelé hodině už byly dívky schopny přiměřené činnosti.

„Naprosto mumifikovaná,“ zhodnotila svůj stav Imadačiko, když konečně opustila ochranný oblek. Byla zmáčená, jako by vylezla ze

sauny. Geologické skafandry nebyly stavěné na dlouhodobé nepřetržité užívání. Pirajka na tom nebyla o nic lépe.

„I když tu je pouze jeden a půl Zet, radil bych po zotavení znovu obléci skafandry,“ nedal si pokoj druhý důstojník. „Palubní norma stále platí a považuje vše nad jedničku za ohrožení.“

„To si ještě vypiješ!“ pohrozily mu obě dívky unisono, pak se zarazily a rozesmály nad svou naprosto shodnou reakcí.

„Nechám demontovat všechny pojezdy,“ navrhl Dumán. „Náhradní díly už sice nemáme, ale zkompletujeme z nich dva co nejméně poškozené. Ostatní necháme jen ve volnoběhu. Lepší to nebude.“

„V takovém stavu už stejně nikam nepojedeme,“ rozhodla kapitánka. „Dokud pro nás někdo nepřiletí, zůstáváme tady. Ale pro případ že by bylo nezbytné s Testudonem hnout, ano, udělej to.“ Pootočila hlavu k panelu. „Co Sirkimani?“

„Nic moc. Asi přecenili svou odolnost. Jestli se do dvou dnů nestane nějaká zázračná změna...“ Dumán nemusel dokončovat.

Víc toho momentálně nebylo. Dívky konečně měly aspoň chvíli pro sebe, jenže Dumán se ozval už po pár minutách. „Nerad vyrušuji. Už je to zase tady.“ Zapnul přenos z vnějších kamer. Bylo vidět, jak stopy po ozubených kolech jednotky pozvolna pokrývá krystalový poprašek. Když kamera přiblížila obraz vjezdu do strže, spatřili ježaté krystaly zcela zřetelně.

„Počaly vznikat hned po našem průjezdu. Zvětšují se o jeden nebo dva milimetry za minutu,“ informoval. „Na povrchu jednotky zatím nic není, nechávám to hlídat. Ale pokud tu zůstaneme, zarosteme do záplavy krystalů.“

„Jako Sirkimský trajler,“ připomněla Pirajka. „Oni do toho nespádli – obklopilo je to až po havárii!“

„Přesně. Musíme to nějak zastavit. Nebo aspoň zpomalit.“ Android předvedl bezradnou grimasu. „Jenže ohledně magie

nemám žádné znalosti, abych vám mohl být užitečný. Mým oborem je přísný materialismus, to přece víte.“

„Vyložíme kontejnery co nejdál od jednotky. Pokud to ty krystaly láká k sobě, ať si klidně zarostou, ale někde mimo Testudona,“ navrhla Imadačiko.

„Anebo krystalové pole blízkým kontaktem s nimi naopak obživne naplno a nebudeme se stačit divit jako výsadkáři v té trosce...“ namítla Pirajka varovně. Konečně se vykroutila z propoceného trička a přehodila ho přes opěradlo velitelského křesla.

„Je jakýkoli způsob, jak to věrohodně zjistit?“ snažil se Dumán o racionální přístup.

„Neříkám to moc ráda, ale extrémní situace ospravedlňuje extrémní činy. O jednom bych věděla,“ zatvářila se kapitánka tajuplně. Uchopila klapku na oku dvěma prsty a na chvíli jí zvedla aby viděli pod ni.

Po dlouhém mlčení se ozvala Imadačiko. „Řekneš k tomu něco...?“

„Mám Kiritské oko,“ zašeptala.

„Cože?!“ Ten dvojhlasý výkřik byl spontánní.

Omluvně kývla. „Nosím okluzor, protože vidím moc ostře. I skrz něj, ale je to snesitelné. Tím je asi řečeno vše.“

„Není,“ řekl velice zaraženě Dumán. „Znamená to, že můžeš smysluplně pracovat s trilibrxiem?“

Tiše vzdychla. „To právě nevím. Ale vidím ho zcela jinak než většina běžných obyvatel Svazu. A když ho vidím, mohu se

pokoušet ho ovlivnit tím, co dělám já. Nebo včas reagovat na jeho úmysly. Změnilo nám za jízdy navigaci. A pak jsem už odhadla, že se nám pokusí sabotovat spojezdy... Tím, kdo chce zůstat na přivrácené straně plné energie, je trilibrium, které vezeme.“

„Bezedný vesmíre...“ vydechl Dumán užasle.

V Gamsirské místnosti zavládlo opět na delší dobu mlčení. Imadačiko pochopila, jak musela Pirajku ranit, když ji obvinila z neschopnosti rozpoznat magii ve slovech zrádného Ferglamana. Než se ale stihla omluvit, kapitánka na ni maličko kývla: „To neřeš.“ Věděla, co náčelnici běží v hlavě.

Díky, pohnula Im bezzvučně rty s velikou úlevou.

Nakonec se ozval druhý důstojník. „Jaká je šance, že se ti to nevymkne z rukou?“

„Netuším. Krom Kiritského zasvěcení nemám žádné zkušenosti.“ Unaveně mávla rukou. „Jak sami určitě chápete, bude to metoda pokus omyl. Jenže buďto se s tou látkou nějak domluvíme, nebo

nás možná nějak zničí, případně ovládne a přiměje vrátit se zpátky k trajleru. Řekla bych, že nemáme moc na vybranou. Ale rozhodně se na to pokusím vyspat. V tomhle stavu bych se neodvážila...”

14 – Tma

Imadačiko i Dumán se pokusili vytvořit kapitánce co nejlepší podmínky k odpočinku. Obětovali i část obsahu ledničky, aby aspoň o trochu snížili teplotu. Kapitánka skutečně po chvíli převalování upadla do neklidného spánku, z něhož ji ale už po dvou hodinách vytrhlo bušení na dveře ze strany Sirkimské místnosti.

„Vyhodte ty magory ven z jednotky,“ zamumlala v polospánku, čímž se probrala. „Ruším rozkaz,“ dodala viditelně nerada a posadila se.

„Škoda,“ zalitoval Dumán, který už chtěl volat roboty do akce.

Pirajka se teskně pouсмála. „Myslíte, že bych to před vyšetřovací komisí mohla uhrát na pominutí smyslů kvůli vyčerpání a ozáření...?“

Oba společníci usilovně kývali, jako že ano.

„Děkuji za podporu, má věrná posádka. Ale konec legrácek. Něco nového zatímco jsem spala?“

„Reaktor pořád drží. Úžasný stroj. Pokoušeli jsme se spojit s PISem. Rušení je děsné, ale rozebral jsem tok dat na elementární minipakety a neustálým opakováním jsme získali aspoň pár informací. Nejdůležitější jsou asi dvě. Můžu pokračovat?“ ujistil se, když viděl Pirajčin unavený výraz.

„Jasně,“ kývla pomalu. Opravdu se necítila moc odpočinutě.

„Fenomén zvaný Konec vesmíru se údajně počal šířit nadsvětelnou rychlostí. Prezidiálové vyhlásili stav nejvyššího ohrožení, ale to je pouhý byrokratický výkřik. Každý svět se snaží spasit, jak umí. Seznam planet, které už se nehlásí, se nepodařilo stáhnout celý, ale mezi vyjmenovanými je i Sirkima.“

„Máš velký smysl pro dramatičnost,“ vzdychla. „Ale měl jsi zvážít, co takový horor udělá s psychikou člověka, který by se měl za chvíli pokusit komunikovat s látkou, o které nikdo nic pořádně neví...“

„Prosím o prominutí,“ sklonil android hlavu. Jak mě to mohlo napadnout, pomyslel si. Útrapy se podepsaly na jejím stavu víc, než jsem předpokládal. Co všechno ještě budu muset brát v úvahu při spolupráci s lidmi...? Opatrně dodal: „Myslel jsem, že jako kapitánka chceš co nejpřesněji vědět o aktuální si...“

„...to byl vtip, Dumi. Pokračuj,“ přerušila ho.

„Ó, už chápu,“ usmál se úlevně. „Druhá věc je, že se PIS nedokázal spojit s Roxgoromem. Vypadá to, že odletěl.“

Mlčky pokyvovala hlavou a pak se poohlédla ke dveřím, na které stále někdo z druhé strany bušil nějakým předmětem. Proč nezavolá klasickou linkou? pomyslela si znechuceně. „Pustťte ho sem,“ zavrčela.

„Hned...?“ udělal Dumán varovné gesto.

„Jo,“ kývla otráveně.

Major Rewrk vkročil do Gamsirské sekce jako stroj. I přes vedro, které musel snášet, stále vzorně udržoval vojenskou ústroj. Ale bylo vidět, že i na něm se pobyt v hangáru číslo jedna podepsal víc, než by sám sobě přiznal.

„Mám... naléhavou výzvu,“ řekl hlasem, který u něj ještě neslyšeli.

„Poslouchám,“ vyzvala ho Pirajka poněkud nevlídně.

Upřeně se díval na podlahu. „Musíme... zpět k trajleru.“

„Cože??? Ne, nepřipadá v úvahu,“ odmítla.

„Musíme,“ opakoval a pak udělal neočekávaný pohyb. Jeho pravá ruka sjela k prázdnému pouzdru, uchopila neexistující zbraň a namířila přímo na kapitánku. „Okamžitě!“

Pirajka vstala, postavila se odvážně přímo před něj a velmi zkoumavě si ho měřila. „Majore Rewrku!!“ zařvala najednou z plných plic, až Imadačiko leknutím nadskočila.

Sirkiman sebou škulbl a jako by se protrhl z nějakého snu. Upřel ohromený pohled na víceméně neoděnou kapitánku a konečně se zdálo, že ji vnímá. „Ech... kapitánko?“ zahučel a odvrátil pohled do

stěny. „Mám dotaz: co se děje? Zastávka trvá už nějak moc dlouho.“

„Dál už nepojedeme,“ sdělila Imadačiko.

„Jednám s kapitánkou!“ odsekl nerudně. Tvář měl lesklou potem. „Umírají mi lidé. Musíme se dostat do oblasti, v níž nás může křižník vyzvednout. To přece víte.“

„Před minutou jsi se chtěl vrátit k trajleru,“ upozornila ho Pirajka.

„Cože?!“ upřel na ni nechápavý pohled. Oči mu znovu přejely po její postavě, ale naléhavost námítky překonala morální rozpaky.

„Všichni jsme to slyšeli,“ potvrdila tiše Imadačiko.

Svraštil obočí. „Rozhodně ne. Patrně jsme si nerozuměli. Musíme naopak pryč, na odvrácenou stranu. A to hned!“

Pirajka se krátce ale významně podívala na kamarádku. Přesně o tom jsem mluvila, znamenal ten pohled. Trilibrixium hledá cesty jak na nás vyzrát, a tentokrát to zkusilo přes majora...

„Nevydáme se už nikam. Pojezdy jednotky jsou prakticky zničené,“ řekla zvolna a důrazně.

Chvilí namáhavě dýchal. „To říkáte vy. Je to ale pravda?“

„Můžete vyjít ven a zkontrolovat si je sami,“ pravil vyloženě kousavým tónem Dumán, kterého se Sirkimanova nedůvěra citelně dotkla.

Imadačiko ho pohybem ruky jemně poprosila, aby majora moc nedráždil. „Jenže váš křižník se nehlásí...“ dodala sama.

„Za to ale můžou ty blesky! Odjedzte na odvrácenou stranu a obnovíme spojení!“

„Majore Rewrku, opravdu si myslíš, že je váš křižník ještě na orbitu Dasifu?“ ujala se řeči kapitánka.

„Cože?!“ otočil se

„Máme důvod domnívat se, že odletěl,“ vedla svou.

„Žádný Sirkimský velitel neporuší slib!“ vyrazil ze sebe.

„Ne za běžných podmínek. Zvaž toto: kdyby byli na orbitu, určitě by viděli, v jaké jsme situaci a poskytli by nám podporu. Nemyslím

nám, ale hlavně vám – jste přece jejich skupina! Bylo plno času, aby vybavili nějaký výsadkový modul dostatečným stíněním a poslali pomoc. Stroje, výbavu, léky... A kdyby ne, mohli by to shodit aspoň na padácích. Jenže nikde nic.“

„To nic neznamena!“

„Možná. Vy jako vojáci byste ale měli mít vlastní komunikaci, nezávislou na obyčejném civilním zařízení, ne? A funguje vám? Odpověz upřímně, majore.“

„Funguje,“ řekl, ale sám viděl, že zapírá marně. „Ano, funguje, ale spojení ZATÍM nemáme,“ dodal zarytě.

„PIS je totiž také neregistruje.“

Skousl rty. „Jste si naprosto jisti?! Pořád upozorňuji na to rušení!“

„Samozřejmě že úplná jistota není. Ale třeba se mezitím stalo něco, co je přimělo změnit rozkazy.“

„Samé dohady!“ odsekl. „Kapitánko Pirajko, s nejvyšším důrazem tě vyzývám k okamžitému odjezdu na odvrácenou stranu Dasifu!“

„Ne,“ řekla kategoricky. „Další cesta mimo úkryt za momentálních podmínek by pro nás byla smrtelná. Vy máte možná v úmyslu položit své životy za splnění rozkazů. Ale my chceme přežít. Budeme čekat ve stínu, dokud se Dasif nevzdálí od slunce.“

Voják zatnul zuby a sevřel ruce v pěst.

„To nezkoušej...“ varoval ho Dumán, který odhadl, že by se Sirkiman mohl pokusit o útok holýma rukama. „Dám ti ještě jednu informaci. Podle zpráv, které se nám podařilo zachytit, Sirkima patrně neexistuje.“

„Mít zbraň, zabiju tě okamžitě za takové řeči!“ zaburácel major. Jenže v té vypjaté chvíli se stalo něco, co nikdo nečekal.

Detektor záření na stěně náhle zklidnil svůj tikot. Mimoděk se ohlédl. Hodnota Zet se snižovala přímo před očima!

„Porucha?“ hlesl major.

„Ne, ale záhada. Velká záhada,“ pravil náhle druhý důstojník. „Dobře poslouchajte, protože řeknu úplně šílenou, nicméně

pravdivou věc.“

Všichni se podívali na androida, který pravil: „Venku je naprostá tma.“

15 – Těsně

Pirajka se znovu podívala na detektor, který vykazoval už jen nepravidelných pár desetinek Zet, a přes komčip zapnula obraz vnějších kamer. Plocha zobrazovače však kromě blesků zůstala černá.

„Tma?!“ zopakoval major. „Něco nás zastínilo? Možná Roxgorome přišel na to, jak nás zakrýt!“

„Poslouchej...“ zvedl Dumán prst. Bylo slyšet, že i frekvence blesků rychle klesá. „Připojit PIS!“ vyzval pohotově spojaře. Skoro vzápětí naskočilo na plochách logo planetárního informačního systému!

„Spojit s Roxgoromem! Hned!“ velel android. Ale poblikávající značka dala jasně najevo, že křížník není v dosahu. Odletěl!

Šok, který major utrpěl, byl nesmírný. Skoro jako bez ducha si sedl na podlahu.

Jenže ještě jeden symbol varovně zářil na komunikačním rozhraní. PIS nedobíjel ze solárních panelů!

„Něco stíní i orbit Dasifu?? Vyšlu dron nahoru,“ řekla zaraženě Imadačiko. Po chvilce se malý stroj vznesl z horní plochy Testudona a zamířil kolmo k nízkým mrakům. Trvalo tři minuty než je dosáhl, a o chvíli později se vynořil nad Dasifskou oblačností. Kamery dronu zřetelně zabíraly krásnou hvězdnou oblohu. Z jedné strany však byla tušově černá, bez sebemenšího světélka. Chvíli ohromeně hleděli na ten bizarní obraz.

„Vím, že to je absurdní,“ řekl pomalu Dumán, „ale nemáme slunce.“

„Stáhni z PISu všechno, co jde!“ nařídila mu Pirajka, a o několik minut později už všichni chvatně listovali zpravodajstvím. Bylo děsivé. Svaz planet, čítající přes tři sta členů, se totálně rozpadl. Nikdo pořádně nevěděl, jak s nečekanou zkázou, která pohlcovala světy, bojovat, a každý se staral hlavně sám o sebe.

„SIS se také nehlásí,“ upozornila Imadačiko.

„Sežralo ho to i se sluncem...“

Pirajka kývla na majora. Když vstal a přišel blíž, výmluvně ukázala na seznam planet, s nimiž nebylo možno navázat kontakt.

„Rozumím,“ řekl Rewrk dutým hlasem. „Ale odmítám brát na vědomí.“

Gestem ho vybídla, aby odešel. Neměla chuť dohadovat se, a v danou chvíli ani nebylo o čem.

„Četnost blesků stále klesá,“ referoval druhý důstojník. „Zet máme prakticky na nule. Pokud chceme, můžeme se přesunout do velínu.“ Udělal výmluvné gesto směrem k Sirkimské místnosti: „Bude tam pohodlněji i bezpečněji, kdyby se ti blázni najednou o něco chtěli pokusit...“

A tak je o pár minut později přivítalo originální velitelské stanoviště atmosférou dlouho nepoužívané, důkladně prohřáté místnosti. Graf průběhu podmínek ve velínu vykazoval maximum třiašedesát stupňů a přes pět jednotek Zet. Kdyby si nezřídili nouzové stanoviště hluboko v nitru stroje, stálo by je to život.

Za čelním průhledným pancířem se rozkládala černočerná Dasifská krajina, osvětlovaná výhradně už jen řídnoucími zášlehy blesků.

„Děsný pohled,“ otřásla se Imadačiko.

„A děsný výhled, myšleno do budoucna,“ reagovala kapitánka. „Slunce je opravdu pryč. Neskutečné. Letíme kdoví kam do vesmíru. Ještě před chvílí jsme čelili riziku, že se uvaříme, teď nám hrozí zmrznutí. Už opravdu nemusíme nikam jezdit. Pokud pro nás nebo Sirkimany někdo přiletí, může nás vyzvednout klidně tady. Ale vzhledem k situaci, co píší ve zprávách, bych s tím nepočítala moc rychle...“ Nechtěla říci nahlas, že v duchu považuje záchranu za téměř nereálnou. Ve zničující křeči, v níž se Svaz planet nacházel, se těžko kdo bude zajímat o nějakou maličkou výpravu v kdoví jakém zapadákově...

„Jenže tu máme divný fakt,“ podotkl Dumán. „Pokud se zmíněný Konec vesmíru z nových ohnisek šíří rychlostí světla, a pohltil zdejší slunce, jak to že Dasif stále existuje?“

„Nemohlo nás to nějak minout...?“ nadhodila Im.

„Krajně nepravděpodobné,“ soudil. „Jediné co podle mě přichází v úvahu je, že se ten ničivý vliv z nějakého důvodu naráz zastavil těsně vedle Dasifu...“

„Máme možnost získat reálné informace?“ podívala se na něj Pirajka.

„Bez SISu ne.“

„Pak se zaměříme na snahu přežít co nejdéle za nových podmínek.“

„Provedu.“

„Pomůžeš mu s tím, vid’?“ přenesla pohled na Imadačiko.

„Pověste na PIS volání o pomoc a já si zatím dojdu popovídat dolů do hangáru číslo jedna...“

16 – Zpráva z holovize

„Vážení diváci, máme pro vás zcela novou, naprosto neuvěřitelnou událost!“ měl oči navrch hlavy reportér Krisangárského zpravodajského kanálu. „Konec vesmíru se navzdory předpovědím fyziků nečekaně zhroutil sám do sebe a zanikl! Podle informací, které stále průběžně dostáváme, zmizel ve všech zasažených oblastech. Nicméně, zanechal Svaz planet v zuboženém stavu.

Světy, které přežily, jsou zavaleny uprchlíky a potýkají se nejen s lokálními konflikty, ale i s nájezdy Mechanicianů. Vlády se zdráhají organizovat záchranné mise k jiným světům, každý má svých starostí nad hlavu.

Seznam světů, které nejspíše nevratně zmizely, je neustále doplňován a upřesňován. Podle všeho bude i mnoho planet, jež ztratily své hvězdy podle toho, z jaké strany přišla zkáza.

Podle vyjádření vědců opuštěné planety poletí neřízeně vesmírem, a nebude šance je stabilizovat ani na nich udržet životní podmínky. Zároveň důrazně varujeme všechny dobrovolníky, kteří by se chtěli z osamocených planet pokusit někoho zachránit, aby počítali s tím, že tyto lokality budou objektem zájmu nejružnějších nelegálních sil. Navíc zoufalí obyvatelé, odsouzení k smrti mrazem, nebudou váhat užít všechny prostředky včetně těch nejkrajnějších, aby získali možnost uprchnout ze svých umírajících světů.

Neopouštějte náš pořad ani na chvíli, neboť proud informací běží stále dál!“

17 – Návštěva

Poslední člověk na planetě seděl v místnosti, když tu náhle někdo zaklepal na dveře. Tak nějak zní snad nejkratší populární sci-fi povídka. Vzhledem k tomu, že Pirajka a Imadačiko opravdu byly jediné dvě živé bytosti na Dasifu, náhlé zaklepaní na dveře je velmi překvapilo.

Opuštěná planeta už totiž dva měsíce letěla prázdným vesmírem. Zpočátku její povrch bičovaly uragány, které vyrovnaly teplotu povrchu i atmosféry. Následné období chemických dešťů, kdy se z oblak řtila kondenzující vlhkost, nahradily čím dál silnější mrazy. Z původních sto padesáti stupňů doteď teplota klesla na mínus padesát.

Geologická jednotka se stále skrývala ve skalnaté rokli. Zprvu před zářením, teď před čím dál mrazivějšími vichřicemi. Její pojezdová kola byla zpola zamrzlá v kontaminovaném ledu, a navíc doslova uvězněna v poli obřích, několikametrových krystalů. Vlastně celý Testudon jimi postupně „obrostl“. Nebylo to náhodné. Pirajka se nějakým způsobem dokázala „domluvit“ s trilibrxiem v kontejnerech. Nejen že trilibrxium počalo hřát a významně pomáhalo udržovat přijatelnou teplotu uvnitř MGJ, ale kapitánka nechala celý stroj řízeně pokrýt krystalickou vrstvou. Minerální izolace na pancíři snižovala ztráty tepla.

Navzdory zmíněným nesnázím se Dumánovi a jeho robotům podařilo zprovoznit motor aspoň jednoho kola na každé straně MGJ. Ale to už bylo jedno. Nebylo kam a proč jezdit. Ani kvůli Sirkimanům. Zbytky armádního výsadku, pro který si doteď nikdo nepřiletěl, byly uloženy opodál na promrzlém povrchu Dasifu. Záření, které vojáci nechtěli nebo nesměli brát na vědomí, je nakonec všechny odeslalo do světa mrtvých.

„Sirkimou opuštěni, zůstali jí věrní až do konce,“ usnesly se dívky na epitafu, který nechaly napsat na kontejnery v nichž spočívala

těla.

Jenže ani vyhřívání, ani úzkostlivé šetření jídlem, nemohlo zvrátit nevyhnutelný zánik, který čekal je samotné. Dříve či později selže teplotní stabilizace reaktoru, která není stavěna na takové extrémy, a zdroj se samočinně zastaví. I kdyby díky vlivu trilibrxia dokázali čelit neustále klesajícím teplotám, mrazy na zčernalém Dasifu nakonec povedou ke kondenzaci atmosféry a jejímu zmrznutí. Spolu s Dumánem sice obě velitelky vyřešily vzduchotěsnost velína a posádka počala průběžně ukládat dýchatelnou atmosféru do tlakových nádob, ale to byl jen zoufalý pokus, jak trochu oddálit nevyhnutelnou agónii. Nakonec se stejně udusí.

I když PIS stále vysílal nouzové volání, jeho radiový signál dosáhne jiných obydlených oblastí až za několik let. Příliš pozdě na záchranu. A naděje, že přece jen někdo přiletí pro trilibrxium, se s každým novým dnem snižovala.

Není divu, že při nečekaném zvuku na sebe obě dívky ve velínu ohromeně pohlédly. Na Testudonu se neklepalo. Nebylo proč, a hlavně – nebyl kdo jiný by to dělal.

„Co to bylo?“ hlesla náčelnice jednotky. Její hlava s huňatou čepicí trčela z mnoha vrstev oděvů, kterými se snažila zahřát podobně jako kapitánka. Zatímco předtím trpěly vedrem, nyní se teplota ve velínu pohybovala kolem dvanácti stupňů. A den po dni klesala.

Kapitánka rychle zapnula obraz z kamery v chodbě a užasla, protože jasně viděla lidskou postavu!

„Potvrzují!“ dosvědčil Dumán, že to není jen kolektivní halucinace.

Zatímco Imadačiko skrytě uchopila improvizovanou zbraň, Pirajka řekla: „Jsi-li dobrý, vstup!“

Dveře se otevřely a dovnitř vkročil se závanem ledového vzduchu jakýsi lehce oděný muž. Vlastně nevročil – vplul zvláštním levitačním pohybem, a zase za sebou zavřel, aniž se dveří dotkl.

„Dobrý jakože k jídlu?“ pousmál se nenuceně. „To byl doufám vtip. Přeji dobrý čas, kapitánko, náčelnice, druhý důstojníku. Omluvte můj neohlášený vstup na vaši palubu. Jsem Deecanthijec s identifikátorem Bžrisolt. Patřím k organizaci, která očišťuje bývalý Svaz od rizikového trilibríxia. Vyzvedl jsem už náklad ze Sirkimské trosky, a teď s vaším svolením převezmu do mé péče i vzorky od vás. Vlastně... i bez vašeho svolení,“ doplnil trochu tišeji.

Pirajka navzdory zcela převratné situaci nechvátala s odpovědí.

„Od kdy Deecanthijci upustili od zdvořilosti, která se o nich traduje?“

„Od chvíle, kdy spolu s Lastakarijci a dalšími vyššími silami zastavili fenomén Konce vesmíru,“ odvětil klidně Bžrisolt. „Prostě to berte jako cenu za váš odvoz z umírajícího Dasifu. Zní to už přijatelněji?“

Pirajka kývla. Tajemný příchozí měl pravdu. Objevil se tu jako jediná možná spása a nebylo o čem diskutovat. Cenu si mohl určit sám.

„Děkujeme,“ pípla Imadačiko.

„Bude mi potěšením. Věděl jsem, že jste inteligentní bytosti,“ pochválil si příslušník duchovně vyspělé rasy. „Zvládnete řekněme do hodiny shromáždit vše, co si chcete vzít s sebou?“

Dívky se na sebe znovu podívaly. „Nepotřebujeme hodinu. Ve chvíli svoláme posádku a můžeme,“ řekla Pirajka a vstala. „Předpokládám, že ty krystaly všude kolem nás nebudou překážka...?“

„Ani v nejmenším. Mimochodem, tak hezky vaše pojízdné obydlí obrostlo náhodou?“

„Úplně náhoda to nebyla,“ připustila kapitánka. Jediné co si vzala, byl kapitánský záznamník jednotky a data z geologických analýz.

Mírně se pouklonil, jako kdyby říkal – já jsem to věděl, že tu někdo pokoušel trilibrixium. „Velice rád si cestou do bezpečí popovídám s někým tak zajímavým...“

„Posádka je připravena ve skladu tři,“ zahlásil druhý důstojník.

„Přeneseno,“ potvrdil Bžrisolt bez váhání a spolu s roboty a androidy z nitra lodi zmizel i Dumán. Teleport zjevně zahrnoval všechny umělé bytosti, ať byly kdekoli uvnitř.

Bžrisolt vlídně k oběma dívkám napřáhl ruce. „Smím být váš osobní převozník, krásné dámy?“

Stejně nevíme, jestli je to pravda a neskončíme „bezpečně uložené“ někde sto metrů pod povrchem, pomyslela si Pirajka rezignovaně. Trilibrixium, navíc zalité v antamaci, je hodně velké lákadlo. Kvůli němu se klidně dá sehrát vstřícné divadélko, jež ale nakonec skončí odstraněním svědků...

„Obavy nejsou nutné,“ podotkl Bžrisolt, jako by to řekla nahlas. „Až tak moc nezdvořilými se Deecanthijci přece jen nestali.“

„Bud' té dobroty a rozlišuj mezi myšlenkami a řečí vyslovenou nahlas,“ poznamenala jen kapitánka.

„Přesně to dělám,“ přijal jejich dlaně, a dodal: „Skočíme za tři, dva, jedna...“

18 – Změna závěrem

„Prosím tě, proč řekl, že přesně to dělá?“ vzpomněla si Imadačiko náhle. Spolu s Pirajkou seděly na terase luxusního hotelového komplexu, usrkávaly výtečný drink a užívaly si překrásnou scenérii uměle vytvořeného jezerního zálivu.

„Tobě to pořád vrtá hlavou?“ usmála se kamarádka. „Pomyslela jsem v tu chvíli na to, že by nás mohl zlikvidovat. Uklidnil mě, že tak nezdvořilý není. A současně dobře vnímá, že si to jen myslím, takže to nebere jako urážku, za kterou bych spíš zasluhovala trest než záchranu. Tak je to prosté, milá Im.“

„Aha,“ prohlásila dívenka spokojeně. „Půjdeme si ještě zaplavat?“

„Proč by ne,“ souhlasila Pirajka.

„Já to tu pohlídám,“ podotkl Dumán, který obě kamarádky provázel i po opuštění Testudona.

Odložily sklenice a skočily do pohodlné skluzavky, která obě rozesmáté krásky chvíli nato vypustila o šest pater níže ve vodním doskočišti u krásné pláže.

„Budu si muset koupit něco nového,“ vrtěla se Imadačiko za chůze k jezeru, a různě si popotahovala bikinky. „To Krisangárské slunce mi nějak srazilo plavky.“

„Nevymlouvej se na slunce,“ pousmála se Pirajka. „Nenapadlo tě, že bys mohla trochu vyrůst...?“

„Co... že?!“ Im užasle zastavila. „Počkej... to si děláš legraci?!“

„Nedělám,“ zářil v Pirajčině tváři úsměv. Letmo ukázala k modravému krystalu, který měla jako malý šperk na řetízku kolem krku. „Asi bude vhodná chvíle ti prozradit, co je tahle ozdoba zač...“

Imadačiko chvíli zírala s pusou dokořán. „Ty s sebou máš trili...?!“

„...pšť!“ udělala Pirajka rychle. „Je to tak. Maličko jsem si ho tehdy uždíbla. A poznenáhlu jsem se s ním domluvila na tom, že to

tvoje lostesso už by taky mohl někdo vypnout.“

„A to mi říkáš jako jen tak, mimochodem, cestou k vodě?!“ vykřikla Imadačiko, až se několik hostů v okolí poohlédlo. Honem ztišila hlas. „Opravdu? Vážně? Nekecáš?!“

„Nekecám,“ ujistila ji kapitánka. „Docela dobře si s ním rozumím. A další důkaz ti dám ještě dnes. Viděla jsi tu hernu v přízemí?“

„No... jasně,“ vydechla dívenka maličko nepřítomně.

„Něco mi našeptává, že nás tam večer čeká velká, ale myšleno fakt obrovská výhra,“ ušklíbala se Pirajka. „Tak pojď už, nestůj tu jak malé dítě!“ dodala škádlivě a zálibně promnula krystal v prstech.

Obsah

1 – Dasif

2 – Sirkimané

3 – Problémy

4 – Znepokojení

5 – Zrádce

6 – Do nitra pekla

7 – Střet

8 – V mezičase

9 – Smrtící výsadek

10 – Jak pryč

11 – Děsivé zjištění

12 – Cestovní potíže

13 – Kiritské oko

14 – Tma

15 – Těsně

16 – Zpráva z holovize

17 – Návštěva

18 – Změna závěrem